СЕРПЕНЬ

1986

ISSN 0132-4462

№15

ПЕРЕЦЬ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

МОЛИТВА СПЕКУЛЯНТА

— Боже, хоч ти підкажи, як мені тепер на саму зарплату жити?

Здоровенькі були!

Відкритий лист заступникові голови Держагропрому УРСР, начальникові Головного управління механізації та електрифікації тов. ФІЛОНЕНКОВІ В. Л.

Вельмишановний Вікторе Лазаровичу!

Давненько, признатися, складав я до Вас подумки оцього листа, а от сісти та написати якось усе не наважувався. Бо хіба у Вас і без мене клопотів не під самісіньку зав'язку? Гай-гай! Казав мені якось директор одного дуже солідного підприємства: «Ех, Перець, Перець! Тільки тебе іще бракувало! Тут приходиш, бува, з роботи, вичавлений, мов лимон: на бюро чубили, у главку товкли, на колегії чортів повну торбу напхали,— приходиш, значить, додому, розгортаєш свіжий журнальчик, щоб розвіятися, відпочити та посміятися,— а тут гагах тебе обухом по тім'ю: фейлетон! А лишечко! Ну, для чого ще й вам сюди підпрягатися? Навіщо воно вам треба? Хіба не можна якось так влаштувати, щоб хоч ви на нас не га... Негарно, кажу, виходить!»

Оце ж і мучить мене часом сумління: ну, чого це я замість того, щоб людей розважати, смішити, розвеселяти,— чого це я носа свого стромляю туди, де не просять? Настрій псую і таке інше...

Так у тім-то й біда, що — просять! Спокою не дають. «Друже Перче! — волають. — Допоможи нам знайти електрозварювальний трансформатор ТД-300, який ми в лютому 1985 року здали у Міжгірську, як вона ще тоді називалася, райсільгосптехніку. Заплатили їм за ремонт 149 карбованців — та тільки свою цяцьку й бачили. Правда, в липні минулого року трансформатор нам були повернули, однак після першого ж підключення його «коротнуло», і ми викликали представника з Міжгір'я. Той приїхав і забрав трансформатор на повторний ремонт. І схоже, назавжди...»

Це отак пишуть працівники лінійної монтажної дільниці ремонтно-транспортного підприємства Великоберезнянського РАПО, що на Закарпатті. А ось що розповідають механізатори колгоспу імені Коцюбинського Золочівського району на Львівщині:

«У кінці листопада минулого року здали ми у Самбірську сільгосптехніку трактор Т-40. Загнали його туди своїм ходом, а назад довелося везти на машині. Глянули на нього — і не впізнали. На місці якісних деталей поставлено гірші, а багато чого взагалі недорахувалися. І це називається капітальним ремонтом?!»

З колгоспу імені Шевченка Могилів-Подільського району на Вінниччині озивається ветеран Великої Вітчизняної війни, водій колгоспної автомашини Іван Андрійович Власик:

«Три місяці чекав я, поки у спецмайстерні по ремонту автомоторів, що у Шаргородському районі, полагодять двигун від мого ГАЗ-51. Ну й дочекався: двигун повернули начебто наш (згідно з реєстраційним номером), а головка на ньому — не наша, половини гайок немає, а друга половина — не звідси, замінено і шківок... До того ж мотора, як виявилось, і не ремонтували: нібито раптом знайшли якусь тріщину в блоці...»

Із зафарбованими вікнами на кабіні, з відрізаною електропроводкою, без вимикачів, без кнопки сигналу, без реле, вентилятора, щитка задньої фари, краника водяного радіатора та інших деталей повернули бурякорадгоспу «Гадяцький» (Полтавська область) тракторну лопату з Краснопільського ремонтно-транспортного підприємства, що на Житомирщині. «Вже двадцять четвертий рік я працюю механізатором,— пише з цього приводу Федір Васильович Пазинич із села Мартинівки Гадяцького району,— а такого безвідповідального ставлення до роботи, такого нехлюйства не бачив».

По кілька місяців тримають у Снігурівському РТП (Миколаївська область) доставлені їм на капітальний ремонт трактори ДТ-75М. Один з них, що належить колгоспу «Червоний Сиваш» Генічеського району на Херсонщині, пробув там, замість належних сорока, 227 днів, другий трактор цього ж колгоспу, зданий 14 листопада минулого року, у майстерні ще й досі. Два трактори колгоспу «Хвиля революції» цього ж району капітально «солилися» у Снігурівці відповідно сто двадцять п'ять і двісті днів, а третього хлібороби виглядають додому з початку року по сьогоднішній день. Добре дали ради ще одному тракторові цього господарства і в майстерні Скадовського РТП вже своєї, рідної Херсонської області. Коли приїхали забирати його з ремонту, то недорахувалися: а) фар і кронштейнів до них; б) натяжної планки генератора; в) пробок кареток, спрямовуючих, бортових; г) заглушок розподільника; д) важелей розподільника; е) сидіння у зборі; є) опор для навіски ДДА-100МА; ж) ручки дверей; з) відстійника бензобака; і) технічного паспорта; ї) приладів та приладової дошки (вони виявились хоч і на місці, але — побиті)...

Далі, як кажуть, їхати нікуди.

Тракторові МТЗ-80, що належить Вижницькому (Чернівецька область) РАПО, теж не набагато пощастило у Кіцманській спеціалізованій майстерні: його випхнули звідти розкукроченим, розукомплектованим і невідремонтованим. Про що з гіркотою повідомляє тракторист, ударник комуністичної праці О. П. Верховний. Щоправда, минулого року йому вже не присвоїли цього почесного звання, та й цього року навряд чи присвоять, бо замість того, щоб працювати на тракторі і виборювати план, Олександру Петровичу довелося самотужки займатись ремонтом свого бідолашного сталевого друга. Чому воно так виходить, Вікторе Лазаровичу? Чому чесна, працьовита людина повинна розплачуватись за гріхи халтурників і злодюг — людей, які втратили елементарне поняття про совість? Чому так привільно живеться отаким людям під дахом державного підприємства?

І якби ж то були поодинокі факти! Щороку одержую я десятки, сотні подібних листів. І це лиш, погодьтеся, від тих, кому вже аж-аж-аж допекло. А скільки механізаторів та водіїв, одержавши з так званого ремонту свій трактор, комбайн або машину, нікуди не звертається, а тихо наславши сотні болячок безсоромним халтурникам, засукує рукави і мовчечки виправляє те, що вони напартачили, та всякими правдами і неправдами (найчастіше — у них же самих, утридорога!) дістає ті деталі, котрі вони розікрали?

Тож хіба можу я, глибокошановний Вікторе Лазаровичу, за таких обставин безжурно сміятися? І радий був би, та щось не виходить. Бо не виходить з голови думка: ну, невже ми, маючи отакенний промисловий потенціал, отакі видатні досягнення у науці і техніці,— невже ми не можемо нарешті як слід налагодити ремонтну службу, та ще де — в агропромисловому комплексі? Щоб сільський трудівник, який годує нас із вами хлібом та всякими принциками, не плювався й не чортихався, бачачи отаке рем-пас-кудство, а спокійно займався своєю, всім нам потрібною справою. А я тоді, в свою чергу, замість оцих неприємних, колючих рядків, з величезним задоволенням друкував би на усіх шістнадцяти своїх сторінках страшенно дотепні й смішні народні усмішки, котрими, замість скарг, засипатимуть читачі мою поштову скриньку. Аби Ви, Вікторе Лазаровичу, приходячи додому після важкого трудового дня, сміливо розгортали свіжий номер журналу і на весь голос симпатично сміялися, відпочиваючи, як то кажуть, душею і тілом.

Чи дочекаємося ми такого часу?

Дуже хотілося б вірити, що він — не за далекими горами. Але це вже, як Ви самі розумієте, не від мене одного залежить.

По цій мові бувайте здорові. Низький уклін Вам від щирого серця

Вашого ПЕРЦЯ.

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ЩЕ ОДНІ РОКОВИНИ

Дворічний ювілей відзначили працівники радгоспу «Пам'ять комунарів» на Миколаївщині з того пам'ятного дня, коли з облвиконкому їм надійшло повідомлення такого змісту:

«Ваше письмо, поступившее в исполком из р/ж «Перець», направлено 2 апреля 1984 г. Жовтневому райисполкому с резолюцией зам. председателя исполкома т. Гречкосия В. В. для рассмотрения и сообщения Вам о результатах рассмотрения».

І хоч радгоспівці поки що не діждалися ні «сообщения», ні «рассмотрения», ні результатів, вони твердо сподіваються, що резолюція т. Гречкосія В. В. усе ж коли-небудь виявить свою дію, і нарешті вони дочекаються ремонту дороги, яка зв'язує (а точніше, поки що розділяє) їхнє господарство з районним та обласним центрами.

ЛАЗНЯ — ДЛЯ ДОСТОЙНИХ

Так називають свою лазню жителі м. Лугина, що на Житомирщині. «Говоримо так, — пояснили вони кореспондентові ТАП, — бо працює вона тільки двічі на тиждень. Це для нашого кількатисячного райцентру зовсім мало, і помитися у ній можуть не всі, а тільки достойні, тобто ті, у кого вистачить терпіння достоятися в черзі.

З РЕМОНТУ — НА БУКСИРІ

Кореспондент ТАП з Донецької області повідомляє: Єнакіївський авторемонтний завод освоїв новий вид послуг. Тепер відремонтовані автобуси будуть доставлятися заводським автотранспортом.

— Чи задоволені ви новинкою? — запитали ми водія управління технологічного транспорту міста Борислава Львівської області І. Є. Керча.

— Дуже,— одказав той. — Бо інакше мені додому за півтори тисячі кілометрів і не дістатися.

— Що, погано дорогу знаєте?

— Не в тому справа. Сюди я автобусом їхав, а назад, боюсь, автобус на мені поїде: у бензобаку дірка, замість кранів — заглушки, масляні магістралі позабивані кілками, кузов — як решето. Словом, нова послуга автозаводців — дуже доречна!

ПИТАННЯ — РУБА

„Комарилья"

Я вже й не пригадую, хто перший ось це слово придумав. Боюсь, що цього не пам'ятають й старожили нашого науково-дослідного інституту. А все почалося з того самого дня, коли ми зайнялися проблемою двокрилих кровопивць. Власне, проблемою не в цілому, а досить-таки в локальному ракурсі: хто смокче кров у живих істот планети — комар-самець чи комар-самка?

Як тільки це питання постало на порядку денному, науковий світ нашого інституту розділився на дві частини. Одна частина науковців твердила, що кров п'є самець, друга — що самка. Ось саме над цією проблемою ми й дискутуємо уже більше трьох десятиліть.

Я кажу «ми», бо нас й справді ціла армія. Ну, не армія, але й не батальйон. Словом, нас чимало. Одна тисяча двісті з гаком чоловік.

А проблема у нас дуже й дуже серйозна. Ми боремося з тим, з чим протягом мільйонів років боролося людство і не... перемогло. Точніше, ми ще не боремося, а поки що вивчаємо: хто ж не давав і не дає спокою людству, починаючи від неандертальця до сучасника: самець чи самка? Людство на цю справу кидало всі наявні сили і можливості, але так і не дізналося, хто ж справжній кровопивця. І от ми на порозі відкриття: кров смокче з людей самка. І от саме цю двокрилу кровопивцю ми сьогодні, як ніколи, вивчаємо озброєним до зубів оком.

Я уже навіть написав дисертацію: «Роль носа самки під час процесу висмоктування крові у гомо сапієнсах. Чудова. повинен вам сказать дисертація. Нею усі мої знайомі й родичі зачитувалися, як пригодницьким романом. Усі захоплювалися силою її проблематики, а головне — новизною і оригінальністю думки. Але яким було й моє здивування, коли я несподівано дізнався, що тепер у нашому науково-дослідному інституті на одну дисертацію менше. І така велика честь (я іронізую) випала саме моїй дисертації, тема якої не давала анінайменших підстав для будь-яких сумнівів. І от знайшлись реалісти — засумнівалися. Мовляв, усе це — комарові до носа.

І це вважається реалістичним підходом до справи?! Це у вік меліорації і садових будиночків?! Це тоді, коли маємо два вихідні, і щоб їх спокійнісінько просиджувати над річкою чи озером, ми тепер знову повертаємося до періоду мезозойської ери й починаємо ляпати самі себе по спині й по інших місцях здорового тіла.

А як показали останні двадцятидев'ятирічні досліди, кров у гомо сапієнса висмоктує таки справді самка. Самець у цій справі участі не бере Але знайшлася певна група вчених, яка доводить, що до цього процесу як правило самку спонукує самець. І от тепер уявіть картину: мільярди... Та які мільярди... трильйони оцієї «комарильї» вилітають під вечір з-під кущів, болiт і нападають на наше здорове (духом і тілом) населення, що якраз набирається енергії і сил, а якась дрібнюсінька істота п'є ні за понюх тютюну з них кров. Якщо підрахувати, скільки тієї безневинної крові проливається нашими людьми, то виходить — море. Точніше сказати — ріки. Але ріки великі.

От і скажіть: це серйозна проблема чи не серйозна? Замість того, щоб наш доблесний трудівник акумулював у собі енергію і силу, відпочиваючи, він витрачає її на звичайнісінький процес, який у народі називається — биттям комарів. Чи треба, щоб після цього точилися дискусії, коли точиться людська кров? Чи не перетворюємося ми з вчених на демагогів? Комарня кусає людину. Опухлий, незадоволений, без настрою і енергії, з алергією — цією ще не вивченою хворобою XX віку — наш славний трудівник виходить на роботу, не маючи ніякого бажання після зустрічі з кровопивцями працювати.

І от знаходяться скептики, які доводять, що наш науково-дослідний інститут не вартий комариного носа. А ти спробуй заглянь у той ніс. Розберися. Подивись неозброєним оком, який у ньому отвір і яким чином ота людська кров через нього тече і не гусне.

А ми ж дивимося. Вивчаємо. Досліджуємо і дещо вже маємо. Але поки що оте «дещо» тримаємо в секреті. Бо необхідно остаточно перевірити, хто ж усе-таки кусає людину. А людина — не комар. Людина — це наше багатство, а комар є комар. Противне, кусюче і надокучливе створіння, яке підриває на наших очах здоров'я нашого народу, а всі навкруги роблять великі очі і вдають, що нічого не бачать. Наш науково-дослідний побачили неозброєним оком і тепер вимагають: давай — ліквідовуй! А скільки у нас іще проблем! А в ім'я чого? В ім'я людства. От, приміром, як тільки ми покінчимо з комарем, негайно перейдемо на іншу істоту. Ще дрібнішу. Маю на увазі блоху. І, образно кажучи, назавжди її підкуємо. Та ще й так, що комар носа не підточить. Вистачило б тільки нашого життя, сил, енергії, а в держави — грошей.

Олег ЧОРНОГУЗ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— По-моєму, ви більше підписали заявок, аніж одержали подарунків.

БОРОТЬБА ПІД БУБОН

Довелося якось викладачеві Житомирського професійно-технічного училища № 13, кандидатові хімічних наук Геннадію Михайловичу Прилуцькому завітати до міського медвитверезника. Зайшов він туди — і отетерів. Бо уздрів серед клієнтів цього медичного закладу учнів з рідного ПТУ: Миколу Бондарчука, Олега Сабітова і Миколу Вахнюка.

У Геннадія Михайловича на якусь мить і мову відібрало. Язик став неслухняним, як підошва. Ноги мало не підкосилися. Стан, одне слово, такий, що не позаздриш. Але Прилуцький, згадавши, що він усе-таки педагог, перевів дух і вирішив прочитати коротеньку лекцію.

— І як вам, хлопці, не ай-я-яй! — без різних там цитат розпочав Геннадій Михайлович. — Що ж ви, сякі-такі, витворяєте, гемонські ваші душі! Краще б спортивні вершини штурмували або з дівчатами на танцмайданчику вибрикували, а ви... До пляшки присмоктались, як місячні бички до соски. Шмурдяк і пиво цмулите, наче апельсиновий сік чи якийсь інший еліксир здоров'я. Хіба ж цього ми вас в училищі вчили? Ось ти, Миколо, скажи, вчили ми тебе брататися із зеленим змієм? Га?!

— Спати!.. Спати!.. Спати!.. — посоловіло глянув на Прилуцького М. Бондарчук, меланхолійно підпушуючи тверду подушку на рипучому ліжку.

— Що значить — молоде-зелене,— махнув на нього рукою Прилуцький.

— Як вино,— гигикнув Олег Сабітов, закутуючись у білосніжне простирадло.

— А ти чого смієшся? — повернувся до нього Геннадій Михайлович. — Ти печінку алкоголіка коли-небудь бачив?! Отож бо й воно. А глянув би на неї, навіки б від спиртного відмовився... На стінку, як павук, поліз би...

— Угу,— обізвався Микола Вахнюк, розглядаючи стіни.

— Це, до речі, і тебе стосується! — уже закипів від обурення Прилуцький. — Ти знаєш, що таке цироз, невроз або біла гарячка?! А скільки ця горілка сімей розлучила, дітей сиротами поробила?!

У Миколи Вахнюка забриніли на очах сльози.

— А я ще в газеті читав,— вирішив закріпити успіх Геннадій Михайлович,— учені провели такий експеримент: сім днів верблюдові не давали пити, а на восьмий поставили перед ним відро з водою і булькнули туди сто грамів горілки. Верблюд понюхав усе це, плюнув на експериментаторів і пити тієї гидоти не став...

— Може, він без закуски не звик? — прохопилося у Вахнюка.

— Ти б ото не філософствував, а на верблюда рівнявся... Бо, як свідчить народна мудрість, де чарка, там і сварка. А воно тобі треба?.. Я вже не кажу, скільки бракованої продукції випускається на п'яну руку, скільки аварій, трагедій трапляється, скільки...

Мабуть, ще довго Геннадій Михайлович з педагогічною майстерністю переконував би своїх «петеушників» у тому, що горілка не вода, а людська біда... Але тут до нього підійшов сержант міліції:

— Ну, ви справжній Ціцерон,— узяв він Геннадія Михайловича під руку.

— Ге! Це ж я іще без конспекту! — скромно відреагував на похвалу викладач ПТУ. — А якби мені ще конспект!..

— Жаль тільки, що під мухою... Під мухою — усі Ціцерони. Ваше ліжко, шановний, о-о-он там, біля вікна...

М. ПРУДНИК.

ВІД ПЕРЦЯ: Звичайно, прочитавши цей фейлетон, його герої можуть сказати: у медвитверезнику побували — це факт, а от такої лекції не було, бо потрапили ми туди не в один день... Але ж могли і в один! І цілком можливо, що саме так поводив би себе викладач Г. М. Прилуцький... Або взяти старшого інженера Полтавського машинобудівного заводу м'ясопереробного устаткування П. М. Строкова чи майстра з цього підприємства Ю. М. Удовиченка. Вони теж цілком могли зустріти когось із п'ятнадцяти робітників свого заводу, котрі в першому кварталі нинішнього року приймали душ у цьому медичному закладі. У інженера житомирського заводу «Електровимірювальник» А. В. Липиського, правда, шанси зустрітися з підлеглими у медвитверезнику були вищими. Бо з «Електровимірювальника» цього року вже 23-х чарколюбів затримала міліція.

Не знаємо, наскільки запекло борються з випивохами на Харківському заводі торговельного обладнання чи виробничому об'єднанні імені Малишева. Зате знаючи, що з першого підприємства потрапив до медвитверезника начальник бюро по праці і заробітній платі В. П. Клименко, а з другого — старший майстер В. Я. Криворуков, можемо легко визначити, який ефект від отієї боротьби. Не виключено, дехто на робочому місці такий затятий боєць антиалкогольного фронту, що навіть від квасу кривиться, та варто йому вийти за прохідну, як відразу мчить щодуху до найближчої точки з промовистою назвою «Горілчані вироби».

А тому й виходить: на словах — як на цимбалах, а на ділі — як на бубоні.

Вітаємо ювіляра!

Письменника-гумориста Олександра МІРОШНИЧЕНКА з його другим 25-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

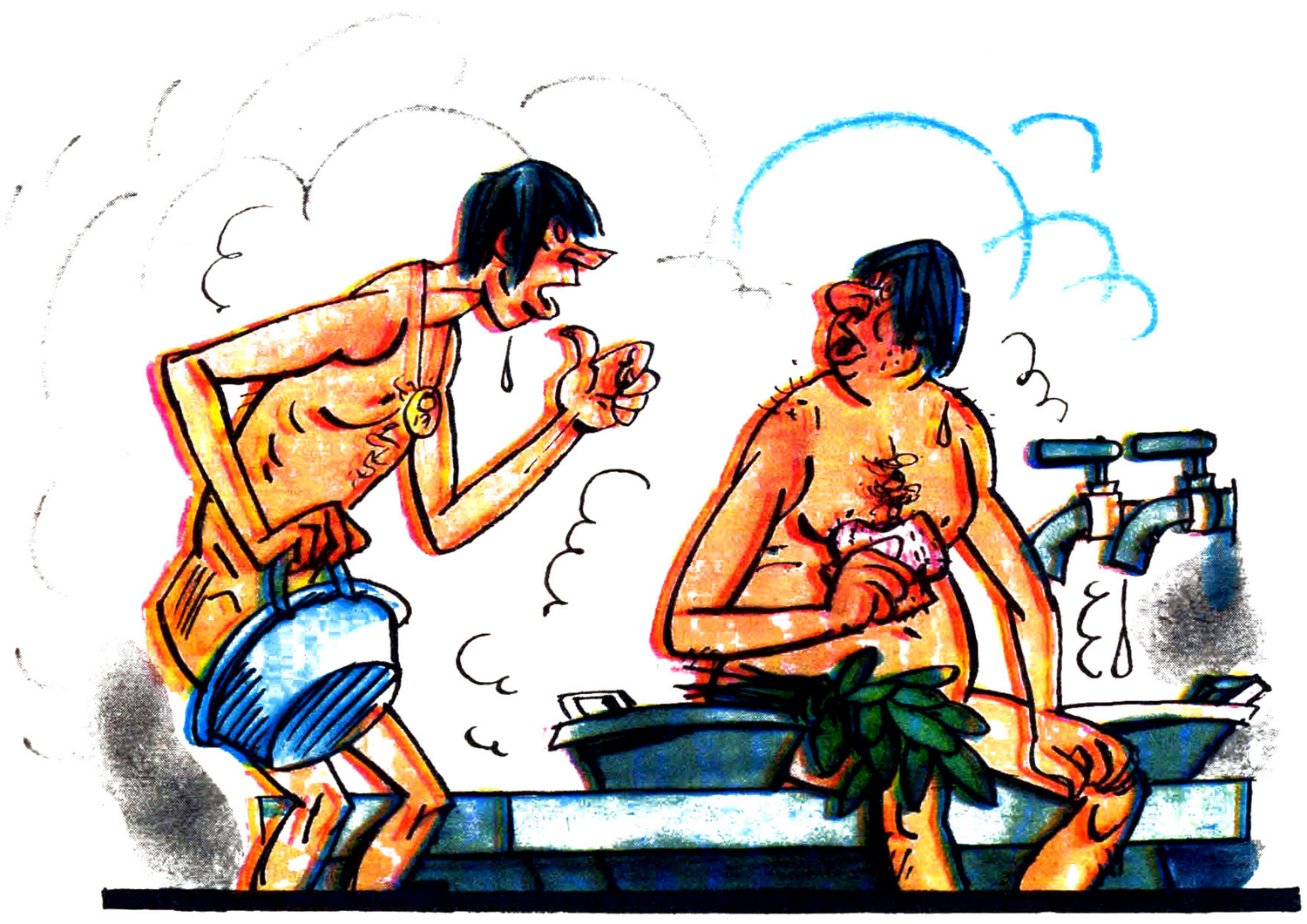

— Ну й буде мені баня! В робочий час зустрів у парній самого директора.

ГУМОРЕСКА

Данило Вузлик переступив поріг і — ніби його перииною хтось накрив: тихо і темно так, що не видно власної руки. «Чудово!» — подумав Вузлик і від задоволення аж проспівав:

— Ні тобі місяця, ні тобі
зіроньки,
Темно, хоч в очі штрикай...

Якусь хвилину він стояв, чекаючи, поки очі звикнуться з темрявою, і роздумував — брати мішок чи не брати.

«Ні, таки візьму,— нарешті вирішив. — Воно-то добре, коли пощастить так, як і вчора, але зі своїм мішком все ж надійніше. Побачу, може, ще й двічі обернусь...»

Очам так і не повиднішало. Ще трохи потоптавшись на місці, Вузлик рішуче сплюнув собі під ноги і рушив. Розмірено шкрябаючи підошвами і час від часу чортихаючись, Данило йшов повільно, але досить впевнено.

«Хочеш тримати хазяйство — не лінуйсь. Трудись день і ніч! — міркував він дорогою. — А за твій труд тобі і м'ясце, і сальце, і копійчина буде...»

Хазяйство у Вузлика було чималеньке: дві корови, три свині, півсотні кролів і всяка домашня птиця. І все це треба було годувати. Літом ще як не є: тут скубнув, там скубнув,— а зимою важкувато. Однак у доброго господаря голова і взимку не болить. Справжній господар за два роки наперед готовий, і в нього завжди є запас, який, до того ж, весь час поповнюється.

«Гарна цього року картопля в колгоспі вродила! Гарна! А в мене ще краща,— Вузлик аж язиком прицмокнув,— навіть свиням шкода давати. Ну, хіба ж можна таку картоплю — та свиням?.. Гріх! Ліпше продам весною. Весною дорожча буде. А свиням і собі ще наношу помаленьку».

Ось і кагати. Вузлик відшукав крайній: десь тут має бути дірка. Мацаючи в темряві руками, він наштовхнувся на щось тверде. «Ага! — уміхнувся Данило. — Так і є! Знову хтось мішок з картоплею залишив. Повезло! І хто ж це його покинув? Хе-хе! Це я, мабуть, когось налякав,— хихикнув Вузлик. — Ох і дременув, певне...»

Поплювавши на долоні і хекнувши, Данило закинув мішок на спину. Аж раптом його ніби струмом вдарило: чиясь рука вхопила його за рукав, а очі засліпило світло ліхтарика. «Бригадир! — майнула думка. — А може, й сам голова!» І, ніби сполоханий кінь, він щосили шарпнувся вбік і взяв у галоп. Мішок підстрибував на спині і заважав бігти, але розставатися з ним було жаль, і Вузлик вирішив, що кине його лише у найкритичнішому випадку. «Стій, сучий сину! Стій! — доносилося ззаду. — Стій, кому кажу! Все одно дожену!» «Ага, доженеш! Швидкий який знайшовся... Хто ж це такий? — питав себе Вузлик. — Невже сторож? Ні, не може бути, він не такий чоловік, щоб ні сіло, ні впало на людей звіром кидатися...»

І хоч Вузлик з усіх своїх сил налягав на ноги, роблячи стрибки, що й гірському козлові були б не під силу,— сопіння і гупання чобіт за спиною не відставали. Переслідувач був ніби прив'язаний до Данила. «Стій, злодюго, стій! — кричав він. — Я тебе все одно впізнав!» «Ага, впізнав! Аякже! Дуже б тоді ти за мною гнався,— зі злістю подумав Вузлик. — А може, кинути мішок? Ні, шкода! І де його чорт узяв на мою голову?..»

«Останній раз кажу тобі: стій! Стій, а то стріляти буду! — За спиною у Вузлика почулося якесь клацання. — Стій, злодюго!»

«Таки сторож,— впізнав нарешті Вузлик. — І чого він так озвірів? Був чоловік як чоловік... Невже пальне? Цікаво, чим у нього заряджено: шротом чи сіллю? Краще б сіллю. Тепер мішка вже не можна кидати, він хоч трохи захистить, якщо той дурнуватий стрельне...»

Раптом права нога Вузлика за щось зачепилась, і він з розгону гепнув на землю. Мішок, боляче вдаривши по потилиці, перелетів через голову і впав далеко попереду, а на Вузлика навалився всім своїм здоровенним тілом сторож.

— Ага, попався! Попався, злодюго! Бач, який до чужого добра ласий... У-у, бандит! Я тобі покажу! — І, вхопивши Вузлика за комір, сторож кілька разів тицьнув його носом у землю. — Ось тобі, ось!

«Все,— думав Вузлик, відпльовуючись. — Пропав! І що з ним зробилося?..»

— Я більше не буду! Простіть! — жалібно заскиглив він.

— Я тебе прощу! Я тебе, сатанюго, прощу! Ану бери мішок і неси на місце! Бач, який розумний, знайшов сокирку під лавкою! Прийшов брати картоплю, то бери, а чужого не руш! Багато вас таких ходить, і якщо кожен у мене лантух поцупить, то де я їх наберусь?

— Та хіба ж... Та звідки ж я знав... — закліпав очима Данило. — Таке... Аж обидно. Так то я вашого мішка учора теє?..

— А то ж чийого! — сторож аж засичав від обурення. — Щоб завтра мені на місці був! Чуєш?

— Та чую, чую,— примирливо відгукнувся Данило. — Що я, злодій якийсь, чи що...

Василь СЛАПЧУК.

м. Луцьк.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

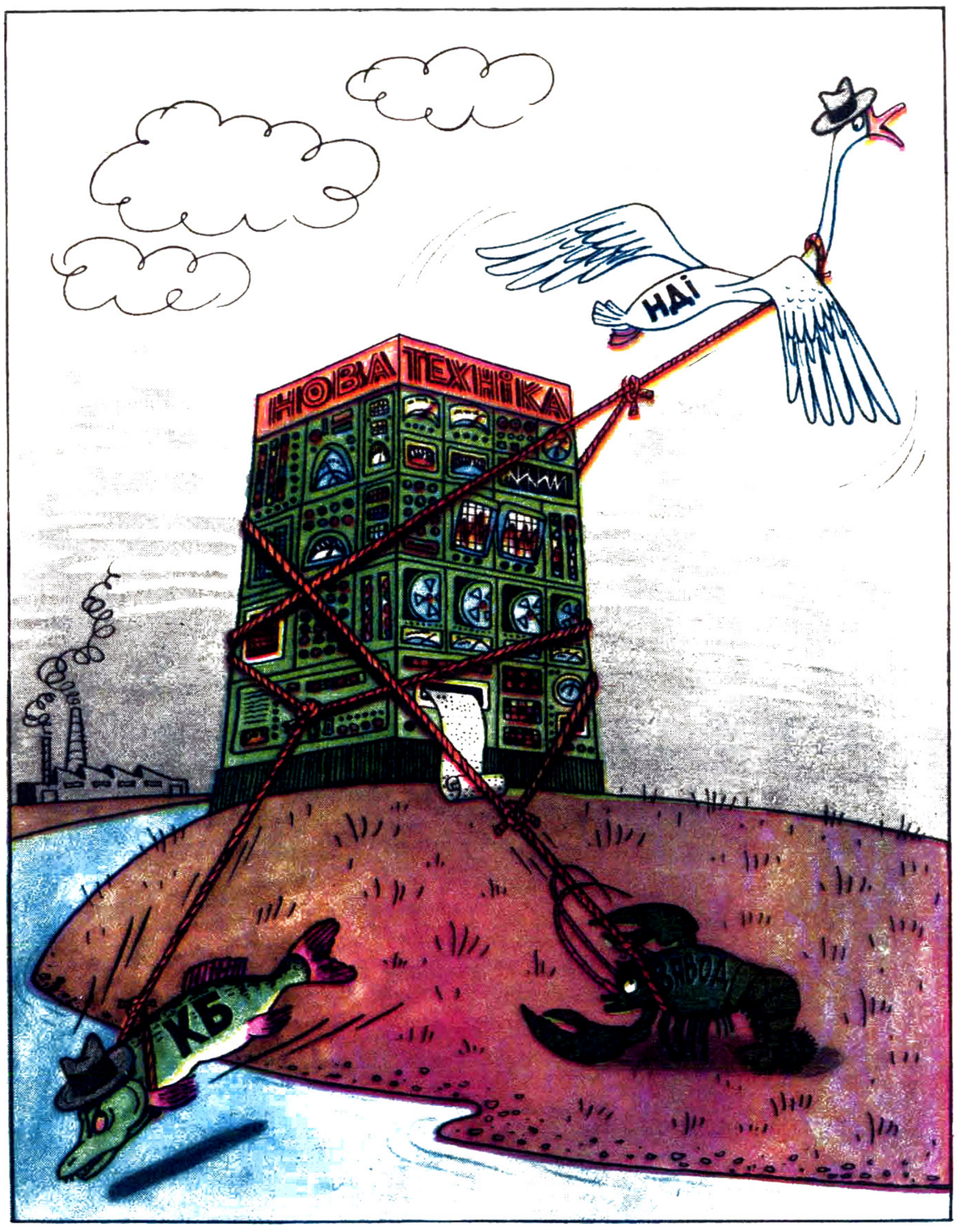

Без слів.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ЗАГАДКА

Забили гол, іще один,
Болільники радіють:
«Нові тактичні є ходи,
О, хлопці грати вміють!..
Так влучно по воротах
б'ють —
І здалеку, і зблизька!..»
Та, мабуть, тут у тому
суть,
Що зустріч... товариська.

Іван ГРОМ'ЯК.

НАУМ І КОСТЮМ

В ательє однім Наум
Як пошив собі костюм —
Досі не збагне ніяк:
Де штани, а де піджак?..

Василь КОХАН.

КОМЕНТАР

— Як складно
Язиком Микита чеше!
— Багато знає?
— Ні, багато бреше!

Володимир ХРИСТОВИЙ.

ТРОХИ НЕ ТЕ

У роботі виявляє
Трудову активність,
Та... ефектність заміняє
В нього ефективність.

Григорій ГАРЧЕНКО.

ЧАС — ПОНЯТТЯ ВІДНОСНЕ

О, часу плин! О загадковий плин!
Щаслива мить! Коли ж тебе пізнаю?
Годинник відставав на п'ять хвилин,
З ремонту ж — цілий місяць дожидаю.

ПРО ЯКІСТЬ

Кращі вироби вінчає
Знак, що якість означає.
А була й таке, однак,
Коли якісний — лиш знак.

Володимир СТРЕКАЛЬ.

АКСІОМА І ТЕОРЕМА

Він злодій і хапуга — всім відомо,
Для всіх це не нова у місті тема,
Що він сидить не там, це — аксіома,
А хто його тримає — теорема!

Михайло МАРГОЛІН.

Пояснювати, що таке служба БХСС і чим вона займається, немає потреби. Особливо тим, хто живе або намагається жити на широку ногу, присмоктавшись до незаконних фінансових джерел.

Немало хапуг виведено на чисту воду. Проте стверджувати, що любителі урвати довгий карбованець уже перевелися, на жаль, не можна.

Будучи запеклим ворогом паразитів усіх видів, Перець палко сприйняв недавні рішення партії і уряду, спрямовані на посилення боротьби з нетрудовими доходами. І вирішив зустрітися з начальником Управління по боротьбі з розкраданням соціалістичної власності Міністерства внутрішніх справ республіки генерал-майором О. М. Іщенком, щоб обмінятися думками про те, як цю велику і дуже потрібну для суспільства роботу пошвидше зробити — і їм, і нам, усім разом.

ПЕРЧАНСЬКЕ ІНТЕРВ'Ю

ПРО ДОБРИЙ КАРБОВАНЕЦЬ ТА ШИРОКУ НОГУ

Олександре Михайловичу, почнемо з того, що судячи з листів моїх читачів, їм найбільше наболіло. Якщо той чи інший суб'єкт сніймався на хабарництві чи якійсь махінації, вгадати його майбутнє неважко: досить для цього заглянути у відповідну статтю Кримінального кодексу. Але останнім часом, відверто скажемо, розплодилося чимало поганок, які нахабно хизуються своєю образливою для чесних трудівників розкішшю, хоч і першокласник здатен підрахувати, що, навіть сидячи на воді та хлібові, стільки грошей, аби все оте придбати, не зекономиш. Але кажуть, ніби не спійманий — не злодій...

— Звичайно, новий Указ допоможе нам ефективніше боротися з подібними типами. Хоч я не вважаю, що досі їм весело жилося. Одні з них раніше, інші — пізніше, але своє одержували.

Однак сьогодні питання ставиться категорично: не тільки виполоти корисливість з нашого поля, а й ліквідувати ті сприятливі умови, які їх живлять.

Маю на увазі, насамперед, безгосподарність, безвідповідальність, занедбаність обліку матеріальних цінностей, низкий рівень внутрівідомчого контролю. Чи не кожен злочин, пов'язаний із розкраданням соціалістичної власності, проростає саме на цьому благодатному грунті. Чи міг би, скажімо, харків'янин Пряхін організувати підпільну майстерню по виготовленню пляжних сумок і жіночих декоративних шпильок для волосся, не маючи змоги дістати потрібну сировину? Запитання, самі розумієте, риторичне. Пряхін його формулював не так. Він шукав, де можна ці матеріали дістати. І знайшов. На заводі «Харківпластмас», де начальник відділу постачання Благодетелєв і старший товарознавець цього ж відділу Панкова відкрили йому доступ до необхідних дефіцитів. Звичайно, відкрили не за гарні очі. Не менш гостинно зустрів Пряхіна начальник відділу постачання заводу «Красный Октябрь» Волков. За відносно короткий час вони гуртом встигли поцупити поліетиленової плівки, полістиролу майже на 30 тисяч карбованців. А за документами усе було в повному ажурі.

Інколи просто важко збагнути, за що ж відповідають деякі керівні працівники, забезпечуючи «зелену» вулицю сумнівним задумам сумнівних суб'єктів. Кілька років тому у Сіверську Донецької області відкрилася школа підготовки і підвищення кваліфікації працівників канцелярії і відділів кадрів сільськогосподарських установ. Ініціатором її появи на світ був якийсь Піддубний, а «хрещеним батьком» — Сіверський міськвиконком. Здавалось би, хто-хто, а працівники міськради мусять добре знати порядок створення навчальних закладів. Проте досить було Піддубному пред'явити кілька липових бланків, як він одержав усе, що хотів: приміщення, відповідні повноваження. Був відкритий рахунок у банку, на який майбутні «учні» переказували за «навчання» спочатку по 120 карбованців. Себе Піддубний затвердив директором, визначивши майже міністерську ставку, свого дружка Козаченка — заступником директора по кадрах. «Кадровик», у свою чергу, підібрав відповідний штат викладачів, подбав про те, щоб сільгоспорганізації забезпечили «учнівський» контингент.

«Школа» проіснувала три роки. І ось вам наслідки «просвітительської» діяльності Піддубного: сорок тисяч карбованців осіло у його кишені, ще сто тисяч недорахувалася держава внаслідок того, що «учням» оплачувалися «екзаменаційні» сесії.

— Ще одна проблема — так зване шабашництво. Я переконався, що захоплення деяких господарників послугами бригад нерідко закінчується судом. У той же час ці бригади, якщо все робиться за законом, виручають колгоспи і радгоспи у будівництві, проведенні тих чи інших сільськогосподарських робіт. Яка ваша позиція?

— Ваше питання містить і відповідь. Якщо все справді робиться законно, то й «обехеес» не проти такої допомоги. Біда в тім, що стихійність і анархія у цій справі частенько породжує ділків, які, прикриваючись бланками колгоспів чи радгоспів, організовують справжні приватно-підприємницькі фірми. Увесь шлях їхньої діяльності — вибивання оплати, фондованих матеріалів тощо — вистелений хабарями. У Сумській області, наприклад, одна з таких бригад мала спеціальний фонд для підкупу службових осіб, від яких залежало одержання дефіцитних матеріалів, визначення обсягу виконаних робіт і так далі.

Треба врахувати і негативний вплив, який нерідко справляють «шабашники» на місцевих жителів. Приміром, порівняно недавно керівники господарств Миколаївської та Херсонської областей щедро виділяли заїжджим бригадам найкращі землі для вирощування цибулі, кавунів, динь. Згоден, якась дещиця від зібраного урожаю перепадала й господарству. Але ж заробітки членів цих бригад — від десяти до тридцяти тисяч карбованців за сезон — не йшли ні в яке порівняння із заробітками місцевих колгоспників, які працювали на фермах і, між іншим, обробляли колгоспною технікою виділені шабашникам площі. Ясна річ, що подібне аж ніяк не сприяло підвищенню продуктивності ферм і полів, а навпаки — розбещувало декого, викликало гонитву за довгим і легким карбованцем.

Ми за те, повторюю, щоб заїжджі будівельні бригади допомагали колгоспам будувати тваринницькі приміщення, житлові будинки, клуби тощо, але категорично проти того, щоб прибульці виконували посередницькі місії між господарствами і державними підприємствами. Маю на увазі, зокрема, досить численне плем'я так званих асфальтувальників. Асфальт, бітум — це суворо фондовані матеріали. Отож, якщо якийсь колгосп з допомогою метких брюнетів «вибиває» сотні тонн дефіциту, значить, ці сотні тонн не дістануться тому, хто має на них право, значить, десь когось спокусили піти на порушення. Спокусили за принципом: не підмажеш — не поїдеш.

— Існує ще одна малосимпатична категорія громадян, до яких приліпилися делікатні прізвиська «несун» або «берун». Ця делікатність, очевидно, пояснюється тим, що багато хто вважає, буцімто не такий уже й великий гріх: прихопити з роботи пригорщу цвяхів, шматок ковбаси, з десяточок радіодеталей, піввідра дерті, банку молока.

— Дрібні крадіжки також процвітають там, де занедбаний облік і вкорінилося якщо не потурання дрібним злодюжкам, то, принаймні, поблажливе до них ставлення.

Не секрет, що особливо інтенсивно тягнуть з м'ясокомбінатів і молокозаводів. Теоретично ця недостача мусила б вилізти у звіті червоною цифрою. А на практиці знову ж таки виходить усе в ажурі. «Дірки» латаються завдяки тому, що харчова промисловість користується досить щедрими допусками на різні усушки, утруски, природні втрати. Додайте до цього відсутність на багатьох підприємствах суворого контролю за дотриманням технології, і тоді стане зрозумілим, чому так привільно подекуди живеться нечистим на руку.

Ми, наприклад, виявили недавно теплу компанію розкрадачів на Ватутінському м'ясокомбінаті Черкаської області. Першу скрипку у ній грав старший майстер бази передзабійного утримування худоби Шиян, а підігравали йому начальник заводу первинної переробки худоби Малюков, начальник холодильника Шевченко, завідуючий базою Катеринопільського відгодівельного радгоспу Поліщук, ще кілька чоловік. Вони створювали лишки продукції, які потім сплавляли «наліво». Створювали за простою технологією: занижували вагу прийнятої від колгоспів і населення худоби. Виявити це було не важко. Та в тім-то й біда, що виявляти було нікому. Бо і директора комбінату Варецького, і головного ветлікаря Бровченка хвилювало лише одне: скільки їм перепаде за безконтрольність. Перепало по три тисячі. Зате самі організатори зуміли вкрасти продукції на тридцять тисяч карбованців.

Що ж до дрібних злодіїв, то нові закони передбачають посилення покарання: штраф до двохсот карбованців плюс одночасне позбавлення всіх видів премій, винагород за підсумками року. Адміністрація одержує також право звільнити працівника з роботи навіть за одну дрібну крадіжку, причому не має значення, де вкрадено — на «рідному» підприємстві, на сусідньому чи на колгоспному полі.

Але я ще раз хочу підкреслити: хворобі легше запобігти, ніж її лікувати. От, наприклад, на комбінаті «Кримська троянда» радгоспу «Ароматний» Бахчисарайського району облік продукції перебував у такому стані, що агроном-технолог Балбас утвердився в думці: можна вкрасти. Задум він реалізував дуже легко. Складав акти начебто на псування яблук, а самі яблука, за домовленістю з водієм запорізького автопідприємства № 2196 Гончарем, вантажив у керований ним рефрижератор і відправляв у магазини № 179 і 182 Жовтневого об'єднаного плодоовочевого комбінату Запоріжжя, де мав спільників в особі директорів магазинів Циплухіна та Жукова. За три роки Балбас «зіпсував» подібним чином 130 тонн першосортних яблук на 120 тисяч карбованців. Гончар одержував за кожен рейс 250 карбованців. Циплухіну та Жукову дісталося 23 тисячі.

У кінцевому підсумку ці операції не стали для них рентабельними. Окрім належних строків позбавлення волі, які визначив їм суд, вони позбулися усього, що мали: лише грошей та цінностей конфісковано на 124 тисячі карбованців, на 80 тисяч описано майна. Але ж чималенько зусиль довелося докласти, щоб настав цей логічний фінал. А був би на комбінаті належний облік — нічого подібного не трапилося б.

— БХСС, як видно з вашої розповіді, не дрімає. Що б ви хотіли побажати собі на майбутнє? Я маю на увазі очолювану вами службу.

— Щоб коли-небудь, зустрівшись з Вами, ми могли, як-то кажуть, лише зануритися у спогади. Але для цього треба багато попрацювати сьогодні. На що ми себе й націлюємо.

— Бажаю успіхів. А зі свого боку зобов'язуюсь усіляко Вам у цьому сприяти. Бойовою сатиричною зброєю.

Інтерв'ю Перця записав
В. БОНДАРЕНКО.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— А це, щоб члени комісії повірили, що водойма чиста.

ФАНТАЗЕР

ГУМОРЕСКА

У вівторок Бамбула спізнився на роботу, але не настільки, щоб не встигнути до їдальні. Піджививши організм калоріями, спробував прошмигнути у свій відділ, та шеф наче чигав у засідці.

— А-а, Терешку Олександровичу! — вхопив прогульника за лікоть. — Завітай до мене, прошу.

Коли під могутнім торсом Бамбули жалібно зойкнув стілець, начальник попрохав:

— Звесели мене якою-небудь баєчкою, а то щось тоскно на серці.

— Та ви що, мала дитина, Григорію Григоровичу! Я ж вам не дід Панас.

— Не прибіднюйся, будь ласка,— настійливо мовив шеф. — Після твого чергового прогулу чи запізнення, мені так подобається слухати неймовірні історії, якими ти мене звеселяєш.

— От і ви мені вже не вірите! — образився Бамбула. — Що ж, по-вашому, я мав привести до контори свою тещу, аби засвідчила, що вранці її прикрутив радикуліт, і мені довелось натирати поперека бджолиною отрутою?

— Ги-ги,— не втримався шеф. — Їй-богу, це щось нове. Продовжуй.

— А що продовжувати! — здивувався Терешко. — Попустило її трохи.

— Я не про те,— витираючи сльози сміху, мовив шеф. — Розкажи, чому прогуляв у понеділок.

— Значить, так. — Терешко нап'яв маску задумливості.— У понеділок я возив свою жінку до пологового будинку.

— Поздоровляю. А у минулий четвер?

— Четвер... Та хіба ж я вам не розказував? У четвер мені довелось рятувати потопаючого. Хлопчаки ганяли по міському водоймищу шайбу, а крига у палець. От і довелось, ризикуючи життям...

Начальник втупився у Терешка довгим вивчаючим поглядом, наче перед ним був неандерталець, щойно викопаний з вічної мерзлоти.

— З вогню ні разу не доводилось виносити людей? — поцікавився.

— Пожежа — не моя стихія,— пробурчав Терешко.

— А жаль. Тоді б до твоїх шести медалей додалась ще одна...

— Про які це ви медалі, Григорію Григоровичу?

— О-о, та у тебе до всього ж і склероз! — Шеф вивудив із сейфа пачку паперів. — Ось шість пояснювальних, у яких ти рятував потопаючих. Невже жодної медалі не дали?

— Дайте склянку води,— хрипко мовив Терешко.

Начальник налив.

— Та ти не переживай,— заспокоїв. — Досить того, що твоя дружина має нагороду, у якій є частка і твоєї заслуги.

— Що за нагорода? — витріщився Бамбула. — Вперше чую.

— Та вона ж у тебе мати-героїня,— розтлумачив Терешкові шеф — Якщо вірити твоїм пояснювальним, ти десять разів возив її туди, звідки повертаються з дітьми. Впізнаєш свої каракулі?

— Ніде дітись,— похнюпився прогульник.

— Ну, а в цих папірцях ти тричі спровадив рідну тещу на інший світ. Не розумію, як вона воскресла з мертвих й до того ж примудрилась вхопити радикуліт.

...Коли Бамбула виклав перед тещею і дружиною свою трудову книжку, жіноцтво в один голос запитало:

— Що скоїлось, Терешку?

— Знайшли дурнішого! — роздягаючись, обурювався на когось Бамбула. — Шефунця перевели до тресту на вищу посаду, а мене хотіли на його місце.

— І ти що ж, відмовився від такої лахви?! — вискнула теща.

— Потрібна вона мені, як свині кожух! — визвірився зять. — Краще вже втекти з того недисциплінованого колективу, як бути його начальником!

Анатолій СЕМЕНОВ.

м. Вільнянськ
Запорізької області.

Мал. В. СОЛОНЬКА

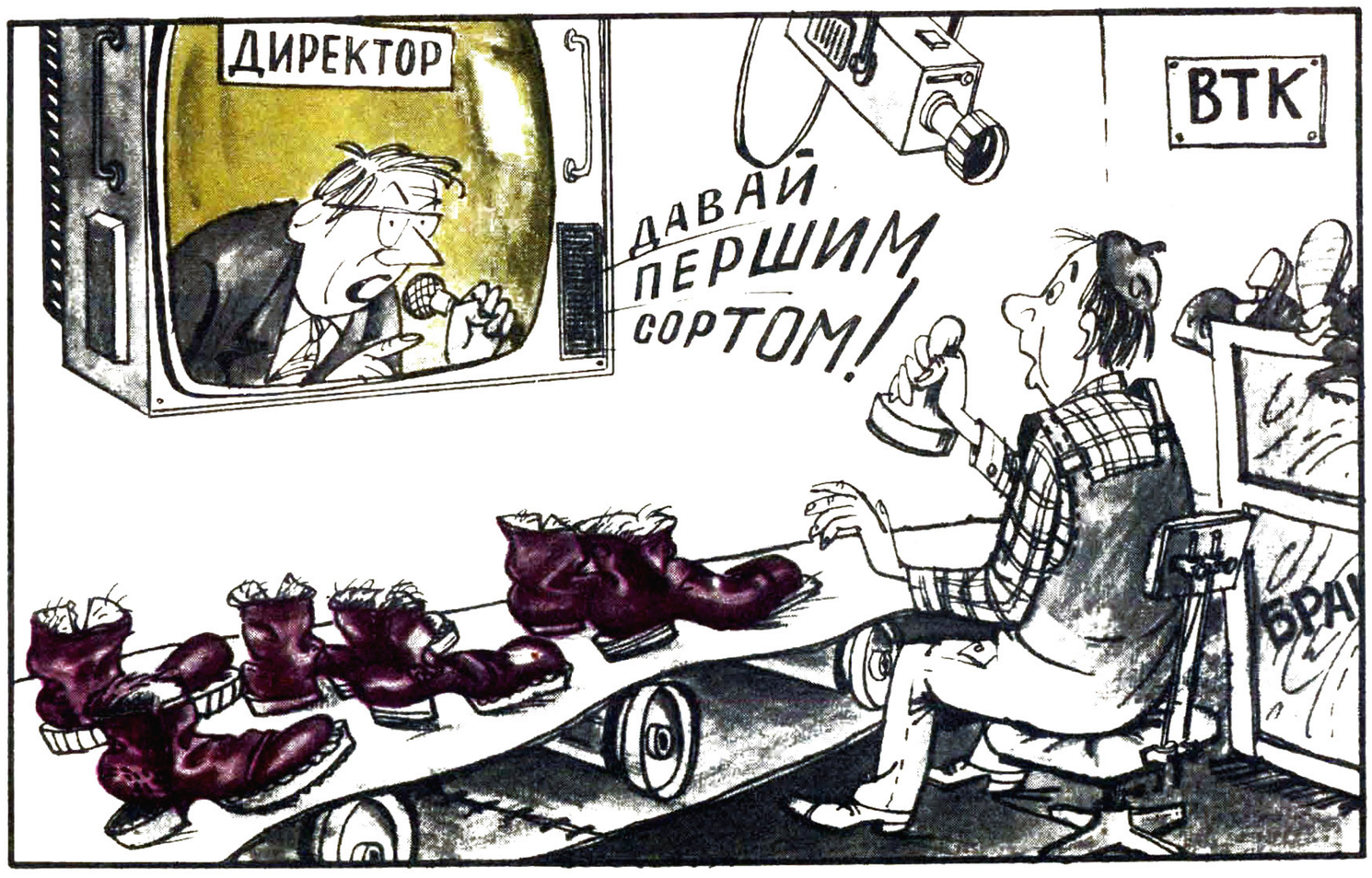

СУДІТЬ САМІ

Джентльмен з периферії

Красуня-киянка зустріла його в під'їзді свого будинку, подала ніжну засмаглу руку, але він не прийняв її у свої могутні долоні, не потиснув, не притулив до губ, бо руки його були зайняті: одна — пляшкою мускатного «Шампанського», а друга — великою (розміром 35 × 70) коробкою «Пташиного молока». Проте він так галантно вклонився, що чорнооку красуню, ніби електричним струмом пронизало.

— Ще не перевелися кавалери, — не приховуючи заздрості, проказала сусідка, яка потай позирала з-за капронової фіранки. — Звідки це він такий узявся?

— Хіба ви його вперше бачите? — здивувалася друга сусідка, котра теж палахкотіла цікавістю і метала через плече своєї співбесідниці жагучі косяки. — З Житомира. Хіба не видно? Он же на його «жигульку» написано: ЖИЕ чи ЖИЄ. Я вже трохи недобачаю.

— А-а-а... Це, мабуть, той голова колгоспу, що, казали, десь навіть не з Житомира, а з села Білилівки Ружинського району, — здогадалась нарешті сусідка. — Дивно, що на далекій периферії ще збереглися отакі галантні джентльмени.

А джентльмен з периферії тим часом на ласкаве запрошення красуні зайшов до її світлиці, цукерки і шампанське поставив на стіл, а перед господинею поставив не дуже галантне запитання: чи здатна вона іще чимось підтримувати у його серці згасаючий жар кохання? І, прочитавши на її збентеженому личку, що вона нічогісінько не второпала, пояснив популярніше:

— Отак просто задарма я тебе більше кохати не можу!

— Як задарма? — перевтілившись у героїню класичної комедії, прокричала вона. — За кохання я тобі плачу коханням!

— Цього іноді буває малувато, — зітхнув джентльмен. — Живучи тут, у столиці, та ще й у такій солідній організації обертаючись, могла б і чим-небудь матеріальним довести свою любов... Могла б, наприклад, влаштувати мені трохи шиферу, цементу, іще чого-небудь...

Недаремно кажуть: «Боже, боже, чого та любов не зможе...» Жінка схопила зі столу принесені їй дарунки і подалась до своєї подружки Людмили Семко, яка багато чого могла, бо була провідним інженером управління матеріально-технічного постачання у колишньому Міністерстві сільського господарства УРСР. Поверталася, несучи в серці гордість за оплачене по великому рахунку кохання, а в руках — наряд на шифер та цемент.

— Ну, що тепер скажеш? — кинулась на шию своєму коханому.

— Скажу, що любов моя міцна, як бетон з цементу п'ятсотої марки.

Однак той бетон, видно, не міг одразу схопитись і затвердіти, і тому Андрій Андрійович Масюк (так звали джентльмена) незабаром зажадав од коханої нових доказів любові. Цього разу — у вигляді легкової автомашини. Зі свого боку він також неабияк розщедрився і поклав у засмаглу ручку дві сотні карбованців.

«Кохання ділити я, звичайно, не збираюсь, а поділитися грішми — не гріх», — подумала красуня і половину подаяння віднесла тій же таки подружці Людмилі взамін наряду на автомобіль «Нива», а половину залишила собі на туалети, щоб іще більше подобатись Андрійкові. Потім Андрійко зажадав грузовика, цього разу поклавши у ручку коханої чотири сотні. Потім ще возив цукор, гречку, борошно, і курчата, і качата... Але, як ми вже знаємо, не тільки за чорнії бровенята: за кожну подачку вимагав віддачі.

— А звідкіля ж це ви черпали такі щедроти? — запитав суддя. — Невже зі своєї зарплати?

— Позичав, — випалив Масюк, не моргнувши оком. А вже про деталі, про так би мовити, технологію отих позичок розповіли свідки.

...Покликав якось Андрій Андрійович комірника В. Якимця та й без усяких там непотрібних теревень рубонув: «Мені потрібно чотири тисячі. Ну-ну, не кліпай очима, — у борг. Щоб завтра були!»

Наступного дня зняв чоловік з ощадкнижки всі свої заощадження — 3100 карбованців, загорнув їх у газету, яку взяв, щоб прочитати фейлетон про хабарників, і поклав на робочому столі голови колгоспу Масюка. Той і не розгортав «приношення», ніби нехотя кинув у шухляду, навіть спасибі не сказавши. А трохи згодом зустрів Якимця, зміряв його оцінюючим поглядом і категорично попередив, що обману не потерпить. Він же просив чотири, а не три сто! Про те, що більше не було, і слухати не схотів: натякнув, що в коміркна грошей повинно бути, як полови. Словом, дев'ятсот карбованців Якимець ще йому винен й хай борг принесе негайно. Замість того, щоб послати такого голову туди, де Макар телят не пасе, той приречено зітхнув і попросив відстрочки, поки підростуть телята, яких відгодовує на продаж.

І мусимо визнати, що Масюк не з тих зухвалих керівників, які не вміють прислухатися до голосу мас. Він терпляче вислухав свого комірника і люб'язно погодився чекати, ще й як спеціаліст з вищою сільськогосподарською освітою порадив, як і чим годувати теляток, щоб вони хутенько нагулювали кілограми, а не чев'яділи, як на фермах білилівського колгоспу. Однак довіра його до Якимця дала тріщину. Коли той, продавши бичків, вручив йому згорток і сказав, що там рівно дев'ять сотень, Масюк уже не повірив, поки двічі не перелічив. А перелічивши, сказав: «Тепер ти мені нічого не винен».

Відтоді минув місяць, скінчився другий, а з ними минала й віра, що то була позичка, а не вимушений хабар. Сів чоловік на мішки з просом та й зажурився. З думки не йшов один гоголівський герой, який також ніколи хабарів не брав, а тільки нібито в позичку. Заплющив очі і почав на пальцях гадати: віддасть Масюк гроші чи не віддасть. Зі стану невідомості його вивів бадьорий, до болю знайомий голос. Розплющив очі: так і є, перед ним стояв по-дорожньому вдягнений Масюк.

— Мені отак, — провів ребром долоні по горлу, — потрібно десять тисяч! — схвильовано гукнув він замість привітання і, не даючи приголомшеному співрозмовникові прийти до тями, уточнив місце й час зустрічі: біля скирти вівсяної соломи, о двадцять четвертій нуль-нуль.

Коли до комірника нарешті повернувся дар слова, голова вже був далеченько. Він ні на хвилину не сумнівався, що Якимець прийде — і принесе. А чого ж, чоловік він усетаки покладистий: якось натякнув йому, що потрібно сім червінців на цукор — кого треба підсолодити, — так він зразу ж розщіпнув гаманця, а потім ще й за свої гроші виписав два лантухи цукру з комори іншої бригади, бо в його коморі саме не було... Та й взагалі, якщо голові хтось посміє в чомусь відмовити, то який з нього, в дідька лисого, голова? Сказав комірниці Л. Бишук, що йому вкрай забракло пару карбованців на дрібні витрати, — і та, хоч спочатку була й розгубилась, але швидко оговталась і принесла чотири сотеньки. Такі самі суми виклали і водії П. Гнида та М. Марчишин за те, щоб пересісти на новенькі вантажівки. Аякже! Голову колгоспу, за глибоким переконанням Андрія Андрійовича, в селі повинні боятись. А раз боятимуться — значить, і поважатимуть!

Проте цього разу Якимець не виправдав сподівань: біля скирти він не з'явився. Масюк переповнився благородним начальницьким гнівом і наслав на нього ревізію. Два тижні прискіпливі ревізори міряли і перемірялн, зважували й переважували, та ніяких порушень так і не виявили.

Спохмурнів тоді голова і поїхав до Якимця додому.

— Не йде гора до Магомета, то Магомет іде до гори. Де наше не пропадало! — зронив ще з порога. — Добре, так тому й бути: дві тисячі на бочку — і забирай ключі од комори. А хочеш — агрономом поставлю.

— Хіба є така вакансія?

— Усе в моїх руках. Когось вижену, а тебе поставлю.

— А за посаду агронома яка ціна? — поцікавився Якимець.

— Як з тебе — так само: два куски. Машину ж продав, то гроші маєш.

— По руках, — сказав Якимець і подався до ощадкаси. Зняв з книжки обіцяну суму і вручив її Масюкові, перед цим, правда, не забувши ретельно переписати номери всіх купюр...

Так із м'якого крісла й пересів голова на тверду дубову лаву. Праворуч од нього сіла чорноока красуня, а ліворуч — її подруга Людмила Семко. Усі троє одержали, що належить: тому, що посередині, дісталося вісім років, тій, що ліворуч, — три роки позбавлення волі, а тій, що праворуч, — три роки умовно з обов'язковим залученням до роботи у спеціально визначених місцях.

Ось такий кінець, але ділу ще не вінець. Якби на суді та були керівники Ружинського району, та послухали про свого улюбленця усе те, що про нього там говорилося, — може, й для себе винесли б щось корисне. Може, зрозуміли б нарешті, із ким нянькалися та носилися, немов із писаною торбою... Спочатку посадили його у крісло першого секретаря райкому комсомолу, потім перенесли за стіл голови правління колгоспу... Леліяли, стежили, щоб на їхнього вихованця, бува, й порошинка не впала... От і не завадило б тепер добрим нянькам взяти на свої широкі плечі чималий шмат відповідальності за виховання такої рідкісної «кадри»!

М. ПІДДУБНИЙ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Тітонько, ви не бачили десь тут спортивного майданчика?

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Подивився правді у вічі і не витримав погляду.*

М. ФІЛАТОВ.

● *Незмінно терпів поразку в боротьбі із самим собою.*

● *Не бийся головою об стінку — ти турбуєш сусідів.*

● *Карась-ідеаліст. Досі вважає, що рибу ловлять вудкою.*

Є. НАУМОВ.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

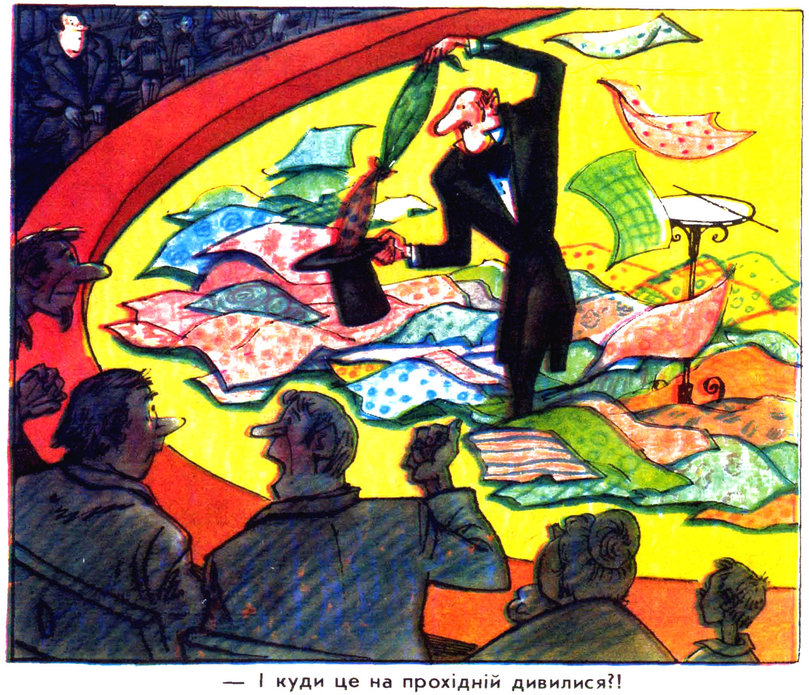

— І куди це на прохідній дивилися?!

З МАКЕДОНСЬКОГО НАРОДНОГО ГУМОРУ

— Скажіть, будь ласка, я можу придбати два квитки в першому ряду? — звертається чоловік до театрального касира.

— Можете.

— А в ложі?

— Є й там.

— Ну, а два місця на балконі?

— Також є. Візьмете на балкон?

— Ні, дякую. Либонь, вистава дуже нудна, коли стільки вільних місць.

* * *

— Господарю Ванчо, дивіться, он п'ятеро ваших шибайголов видерлись на мою яблуню! Що на це скажете?

— А де шостий, чорт забирай?!

* * *

На концерті:

— Чому цей соліст, співаючи, дивиться на стелю?

— Має вразливу душу й не може дивитись, як страждають слухачі.

* * *

— Я чув, ти більше не служиш Бахусу?

— Не можу. Варто перехилити одну чарчину — й одразу з носа тече кров.

— Співчуваю, голубе. В мене теж агресивна жінка.

* * *

— Сьогодні я вбив дев'ять мух: п'ятьох самок і чотирьох самців.

— А як ти їх розрізняєш?

— Дуже просто. П'ятеро сиділо на дзеркалі, а чотири — на пляшці коньяку.

З македонської переклав **Анатолій ГУЦЬ**.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

КОГО ЛЮБИТЬ СОНЕЧКО

Наталчина бабуся любить рано вставати. Ще тільки починає світати, а вона вже на ногах.

— Чому не спиться вам, бабусю? — запитала якось Наталочка.

Та лише усміхнулась і відповіла:

— Сонечко мене піднімає, онучко. А потім добром нагороджує.

Дивне щось каже бабуся. Як те сонечко її нагороджує?

Прокинулася й Наталочка одного разу якось раненько. Та пішла назирці за бабусею. Дивиться, аж та воду носить, розсаду поливає. Узяла й Наталочка відерце. Хлюпнула з нього на кущики, і одразу там сонечка маленькі заграли.

— Оце і є добро, бабусю? — запитала.

— Е, щоб його заслужити, потрібно щодня поливати,— відповіла старенька.

— Щодня? — здивувалася Наталочка. Але відерця не кинула. День поливає, два, місяць... Так і не помітила, як на її кущиках помідори в'язатися стали, червоним соком наливатися.

— То сонечко тобі віддячує,— пояснила бабуся. — Любить воно тих, хто рано встає хто день у день лад живому всьому дає. А особливо тих, хто старшим у праці допомагає. Ось на, покуштуй.

Бабуся зірвала соковитий червоний помідор і простягнула онуці.

Наталочці здалося, що такого смачного помідора вона ще зроду не їла.

Михайло ЛЮБИВИЙ.

СКОРОМОВКИ

Рак
рачкує
до крамниці,
Щоб купити
рукавиці.
Продавцю
товче своє:
— Раковиці
у вас є?

* * *

Рак-татусь
приніс
з крамниці
Раченяті
рахівницю.
Раченя
кричить
синиці:
— Є у мене
Раківниця!

Гриць ПОНОМАРЕНКО.

МАМИНА ПОМІЧНИЦЯ

— Маринко, ти знову біля телевізора? А ліжечко твоє хто повинен прибрати? Коли я була такою, як ти, то вже мамі допомагала.

— Мамочко, мамочко! А ти ще не помітила? Я вже тобі допомогла! Я тобі всі талони на автобус та тролейбус прокомпостувала. Тепер ти на роботу і з роботи будеш їхати спокійно — контролер тебе не оштрафує.

Іван ПЕНСЬКИЙ.

ВЖЕ ДОМА

Трирічну Оксанку татко віз на велосипеді з дитячого садка, а коли стали під'їжджати до будинку, вона радісно закричала:

— Татку, дивись, а наша хата вже дома!

Анатолій ШЕЛУДЯК.

ТО НАВМИСНО...

— Лишенько мені з тобою — бідкається мама, поглянувши на Лесю. — Як це ти умудрилася так забруднити руки?

— Це для того,— пояснює дівчинка,— щоб люди не сказали, що я у тебе росту білоручкою

ЗАСУМУВАВ

— Мабуть, уже хочеться до школи? — запитує тато у Віталика в кінці літа.

— Ще й як!

— За чим же ти там найбільше скучив?

— За пиріжками що продаються у нашій їдальні!

Василь СОПРОНЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЮОЗАС БУЛОТА

ГУМОРЕСКА

Був у мене хороший приятель, і нема вже. Розійшлись наші шляхи-дороги. І все через любов до природи.

Дружили, разом рибу ловили, юшку варили. Такого затятого любителя природи я в житті не бачив. Як він проклинав тих, хто запаскуджує природу, браконьєрів усіляких! В мене аж волосся сторч ставало: я так і уявляв отих губителів природи зі звихнутими шиями, з викрученими суглобами, з розплющеними носами...

Ловили ми одного разу рибу. Дивлюсь — неподалік літній чоловік з інтелігентною борідкою вудочкою махає, як пугою, видно, новачок. Закине у воду, тут же висмикне, знову закине. Нарешті, бачу, аж затанцював. І рибу витяг. Аж упав на неї, щоб не втекла. А вона — з палець. У торбину кинув кричить:

— Перший раз! Перший раз у житті!

Мій приятель зблід і — до нього:

— ! останній, іроде! Убивця мальків! Віддай квиток риболова! Не знаєш хіба, що ловити можна не менше тридцяти сантиметрів?!

Тут рибалка-новачок, вхопивши торбину й вудку, як дремене в кущі верболозу. Ніби козел.

— Швидкий, такого не впіймаєш,— сплюнув мій товариш. — А треба було провчити. Щоб не порушував правил.

Десь за годину я питаю в нього:

— Юргісе, скільки в тебе?

— А в тебе?

— П'ять харіусів. Якраз норма.

Шостого, найбільшого, я приховав. Друг воно друг, але такий заповзятий охоронець природи, що може й мене передати в інспекцію.

— А в мене шістнадцять харіусів,— спокійно мовив приятель.

— Ти що, здурів?! — закричав я. — Та це ж порушення!

— Е-е, все одно нічого не залишиться,— махнув рукою мій приятель. — Бачив, яких манюсіньких ловлять? Гублять природу на наших очах. Той мальків виловлює, он хтось купу сміття звалив на зелену траву. А он залізяки, цегла бита, пляшки валяються. Скоро ні лісів, ні річок не буде. Все запаскудять...

Присіли ми на травичку перекусити. Тут мій Юргіс порожню пляшку брязь об стовбур сосни, тільки уламки розлетілися.

— До біса! — аж заревів він. — Все одно тут скоро звалище буде!

Я роззявив рот. Не знаю, що йому сказати.

— Так, так, все летить шкереберть — і земля, і повітря, і швидка річкова водиця,— сказав він і жбурнув у річку порожню консервну банку. — Побачиш, скоро нічого не зостанеться...

Я встав і озирнувся. Недалеко на сухих гілляках сушилися високі гумові чоботи приятеля. Я схопив чобіт, розкрутив і щосили кинув аж на середину річки. Слідом за чоботом і рюкзак Юргіса полетів у воду.

— До біса! — повторив я вигук товариша.

Юргіс зірвався на ноги і став беззвучно ловити ротом повітря. Як риба, вихоплена з води.

Я завбачливо підібрав свої речі.

А Юргіс, знявши штани, бігав по березі, не насмілюючись ступити в воду.

— Д-дурень! — почув я. — Вода ж така холодна, а ти тут фокуси викидаєш!

— Все одно нічого не залишиться. Все до біса! — крикнув я йому уже здалеку.

З литовської переклав
І. СОЧИВЕЦЬ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У кожного, хто потрапляв на територію прирейкового складу Мартинівського цукрокомбінату, складалося враження, що тут немає господаря. Вантажі валялися просто неба, вагони простоювали понад норму, а пожвавлення якщо й спостерігалося, то тільки в кабінеті завідуючого експедицією комбінату П. П. Гайдая, де частенько збиралася весела компанія, підігріваючи себе високоградусними напоями.

Скаргу про це перевірив Черкаський обласний комітет народного контролю. Голова комітету В. І. Бурий повідомив, що за відсутність контролю за роботою складу директору цукрокомбінату Г. В. Канівцю оголошено сувору догану. За безвідповідальність і пристрасть до горілки завідуючого складом П. П. Гайдая з посади звільнено.

●

Директора Фундукліївського (Кіровоградщина) хлібоприймального пункту П. К. Філіпенка частенько можна було бачити у своєму кріслі під добрячою «мухою». Ну, а коли руки навіть зранку тягнуться до горілки, то до роботи, звичайно, вони не доходять. Підлеглим набридло, що їхній керівник дивиться на виробництво під кутом сорок градусів, і вони поскаржилися Перцеві.

Як повідомила редакції секретар Олександрівського райкому Компартії України О. Ладяєва, бюро райкому партії розглянуло персональну справу Філіпенка і виключило його з членів КПРС, визнавши також неможливим перебування такого працівника на керівній посаді. Після чого наказом по обласному управлінню хлібопродуктів Філіпенка з посади директора звільнено.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

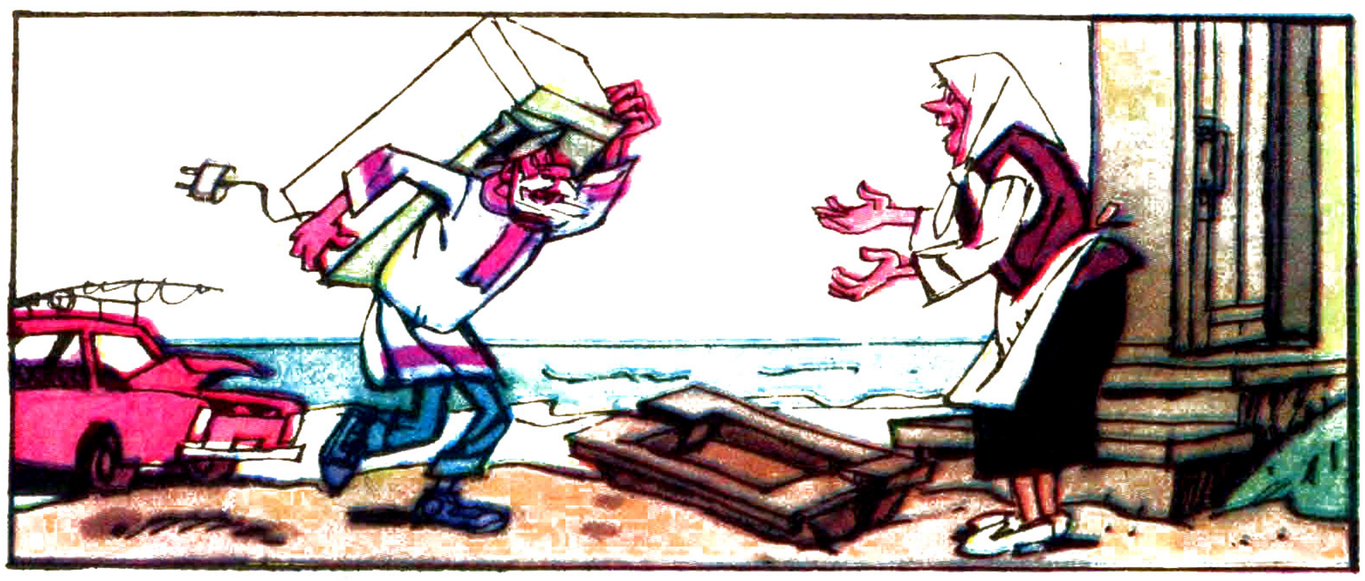

Купив старий пральну машину.

Зраділа стара, вирішила попрати.

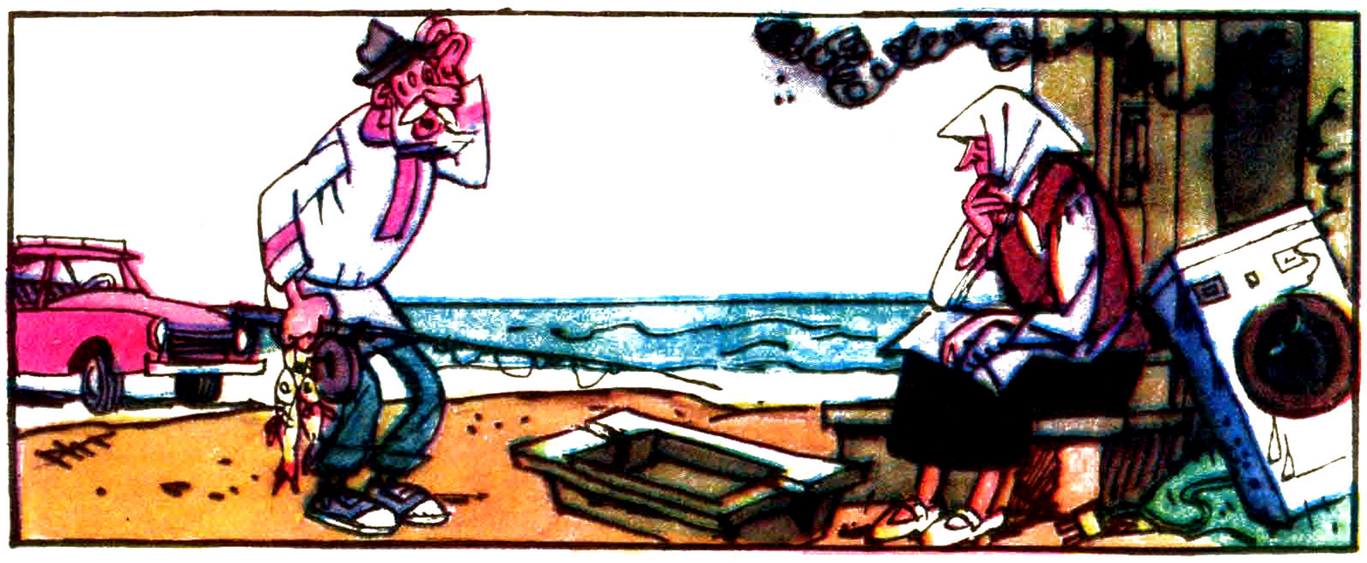

Повернувся старий з риболовлі — а стара знову біля розбитого корита.

НАШ ВЕСЕЛИЙ ВЕРНІСАЖ

КЛОУН-КАРИКАТУРИСТ

Олександр Альошичев — клоун. Ні, ні, ми не жартуємо. Так у нього і в трудовій книжці записано. Він був партнером Олега Попова, виступав у одних програмах з Карандашем, Ю. Нікуліним, А. Ніколаєвим, знімався у популярній дитячій програмі «Будильник». А ще Олександр Альошичев — карикатурист. Про це в його трудовій книжці не записано, але це всі знають: читачі «Правды», «Известий», «Труда», «Огонька», «Крокодила»... Та найбільша дружба у Олександра з «Перцем», де він надрукував не одну сотню карикатур. Хоча, звичайно, не кількістю визначається талант. Головне, що б не пропонував журналові О. Альошичев: чи гострий сатиричний малюнок, чи карикатуру розважальну, як кажуть, «до кави», вони завжди викликають щирий сміх. Автор дуже тонко відчуває комічну ситуацію, і вміє подати її артистично, у найкращому розумінні цього слова. Здається, він, як режисер-постановник, спочатку «прокручує» карикатуру на манежі, а потім вже береться за олівець.

До речі, з веселим олівцем він не розлучається і на арені цирку. Є в нього, наприклад, номер, де він виступає як художник-моменталіст: малює дотепні шаржі на глядачів. «Одного разу,— розповідає Олександр,— у московському цирку мою увагу привернула група іноземців, що сиділа в перших рядах. Вирішив намалювати найколоритнішого бороданя з розкішною чуприною. Я працюю, а іноземці весело підморгують своєму землякові. Коли я показав шарж глядачам, іноземець підвівся, картинно зняв кучеряву перуку, і виявилося, що він лисий. Здавалося, купол цирку ось-ось упаде від сміху».

Як бачите, за темами для карикатур Олександру далеко ходити не доводиться. Їх йому дарує саме життя. Варто тільки глянути на все примруженим оком клоуна, жартівника, сатирика, карикатуриста.

Сьогодні ми надаємо у розпорядження О. Альошичева «Наш веселий вернісаж». Під цією рубрикою ми і надалі будемо влаштовувати невеличкі «персональні виставки» ваших давніх знайомих — авторів нашого журналу, майстрів сатиричної графіки, молодих карикатуристів, відомих, як кажуть, за межами і поки що не відомих широкому загалові, скромних, але талановитих. Імена останніх, сподіваємося, підкажете і ви, шановні читачі.

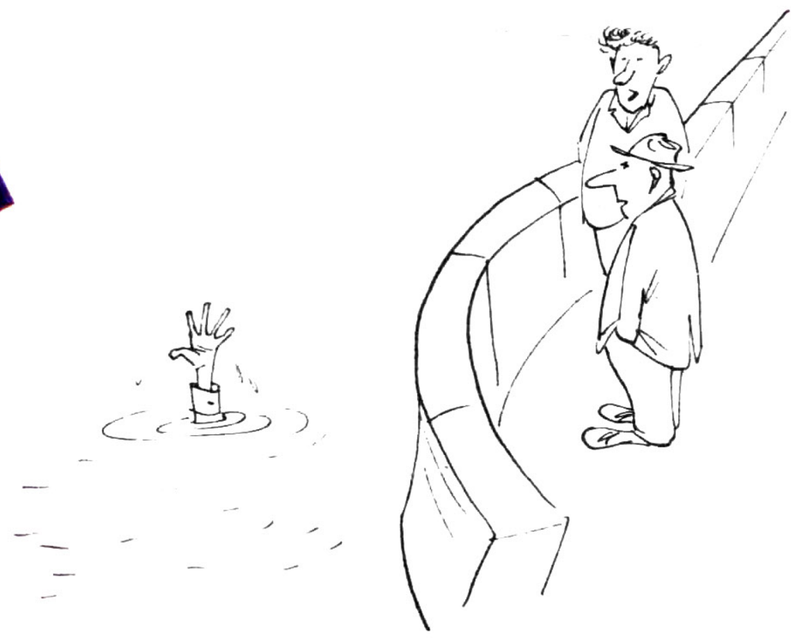

— Дивно, розрядник з плавання, а тоне.
— А в нього камінь за пазухою.

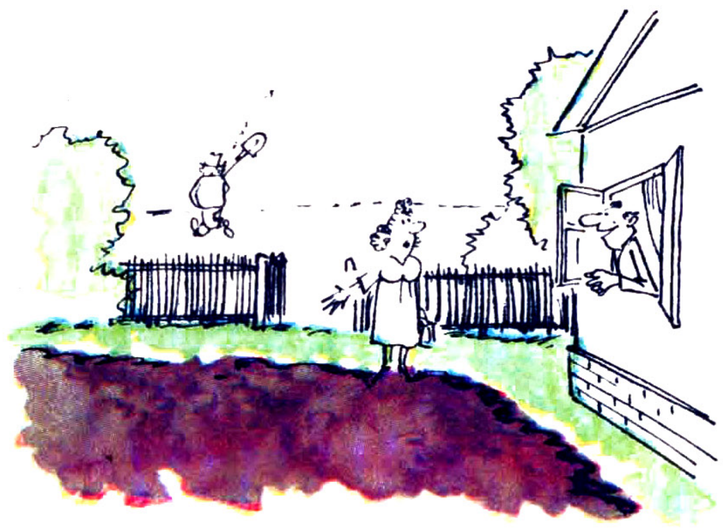

— Коли ж ти встиг скопати!
— А я сусідові-рибалці сказав, що тут багато черв'яків.

— Третім будеш!

— А ти казала, що річка глибока!

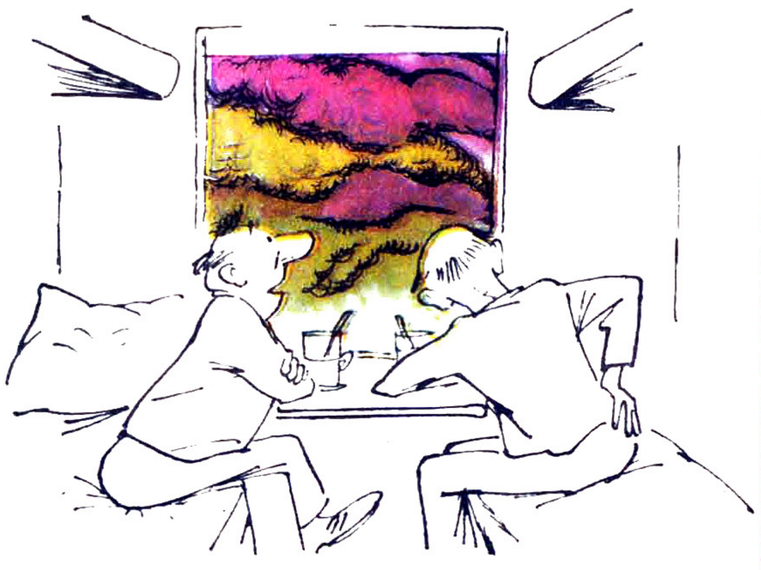

— За кілька кілометрів і наше місто.

Народні усмішки

СОБІ НА ДИВО

— Чого це ти, Петре, весь пошматований такий?
— Та собака напав.
— Чужий?
— Та в тому-то й справа, що свій.
— П'яний, мабуть, прийшов?
— Та де там! Тверезий. А він мене через це й не впізнав...

ТОЧНИЙ НАПРЯМОК

Зустрілися два мисливці, та один до одного:
— Ну, що вполював?
— Та нічого, як бачиш.
— Я теж, як бачиш...
— Ну, то гайда на болото, хоч куличків постріляємо.
— А дорогу туди знаєш?
— А ми зараз розпитаємо... Агов, тітонько, як нам до болота втрапити.
— Ось підете цією стежкою до села, а там крамниця, а від неї...
— Годі, годі! Нам би тільки до крамниці добратися, а до болота втрапимо.

Повідомив І. ГАНОШЕНКО.
м. Мелітополь
Запорізької області.

ТЕЖ СЛУЖИЛА

Бабуся приїхала з села до міста і читає внучці казку про Івасика-Телесика:

— Розтопила Баба-Яга пічку і наказала Івасику на лопату сідати...

— Бабусю, а що таке лопата?.. — запитала онука.

— Ось поїдемо в село, я тобі покажу лопату! — промовила бабуся заспокійливо.

Дівчинка здивовано подивилася на свою бабусю й з острахом запитала:

— А ти що, теж колись Бабою-Ягою служила?..

Повідомила О. ЧЕРНАЧУК.
м. Ровно.

ТЕЛЕГРАМА

Директор до секретарки:
— Будьте ласкаві, пошліть до мене додому телеграму, щоб донька на хвилину залишила телефон, мені треба поговорити з дружиною.

Повідомила Г. ЛЕВИЦЬКА.
с. Михайлівка
Веселинівського району
Миколаївської області.

ПРОВОДИ

Син гостював у батьків. Збираючись від'їжджати, він зупинився в дверях і спитав:
— Я нічого не забув?
— Щоб щось забути, треба було оте «щось» привезти! — зауважив батько.

СТАРОМОДНИЙ ДІД

— Ти знаєш, діду, зараз увійшло в моду дарувати онукам, названим на честь діда, автомашини... — сказав онук.
— Ой, я, внучку, уже старий, щоб за новими модами ганятися,— відказав дід.

Повідомив А. ЛАПТЄВ.
м. Вінниця.

ЩАСТИТЬ ЖЕ ЛЮДЯМ!

Сенсація! Нове у медицині — «комп'ютерна» хвороба.

Симптоми: надмірна активність електронно-обчислювальної машини — під час приступів хвороби машина набагато перевищує всі свої ймовірні і неймовірні параметри продуктивності.

Хвороба хронічна. Передається від обслуговуючого персоналу. І це — найнебезпечніше. Бо обслуговуючий персонал у цих випадках не лише не намагається лікуватися сам і встановлювати карантин для підвідомчих ЕОМ, а й усіляко ту ж хворобу провокує.

Персонал — це поліцейські й агенти спецслужб Федеративної Республіки Німеччини. Їхні гарячкові пошуки серед населення ФРН «комуністичних агентів», «марксистських терористів», а то й просто «неблагонадійних» призвели до того, що «стражі порядку» почали вже й самих себе підозрювати. Що ж до решти західних німців, то більшість їх, на думку поліції і «відомства по охороні конституції», — або вже злочинці, за якими давно плачуть тюрми ФРН, або недалекі од того.

Лихоманкою підозрілості заразилися комп'ютери, пам'ять яких власті натоптують даними про кожного жителя Федеративної Республіки. Тепер — як тільки у сферу дії ЕОМ десь щось про когось новеньке потрапляє, вона негайно (вже самотужки!) тягне цю інформацію до свого «банку пам'яті».

Наслідки не примусили довго на себе чекати: в ту пам'ять набилося такого, що й ні в які ворота не лізе, як у хворого на «білу гарячку». Так, у комп'ютері поліції Баварії осіли дані про шестирічного хлопчика, якого було зареєстровано тому, що він без дозволу дременув із місця дорожньої аварії; поруч зберігалась «вибухова» інформація про те, що якийсь 84-річний дідусь готував агресивну війну; 81-річну жінку було запідозрено у «систематичній проституції»; одна людина, якщо вірити комп'ютерові, скоїла, виявляється, злочин... за 22 місяці до свого народження.

Як повідомляють із ФРН, хвороба прогресує, набираючи характеру епідемії: щупальця хворої комп'ютерної пам'яті простяглися вже й до немовлят.

Медики сушать собі голови, аби встановити збудника хвороби та знайти проти нього надійні лікувальні засоби. Обнадійливим для них став сенсаційний факт: виявилося, що об'єктами надмірної уваги поліцейських комп'ютерів (щастить же людям!) ніколи не стають власники монополій, які систематично ухиляються від сплати державі багатомільйонних податків, зате «оптом» скуповують західнонімецькі політичні партії.

Над з'ясуванням причин цього імунітету б'ються кращі фахівці Федеративної Республіки...

Тим часом ватажок правлячої у Баварії партії — Християнсько-соціального союзу (ХСС) — Франц Йозеф Штраус безапеляційно заявив, що боротьба з комп'ютерною хворобою взагалі безперспективна, оскільки, на його думку, вимагати від поліції і спецслужб, щоб вони покінчили з «полюванням на людей», і тим самим припинити розповсюдження епідемії, є нічим іншим, як «хімічно чистою нісенітницею». Гер Штраус знає, що говорить, куди і чому гне: у справі придушення прав людини, зокрема, в наклеюванні на своїх політичних опонентів ярлика «комуністичних агентів» він сам — неабиякий спец, оскільки займається цим ділом не одне десятиліття. Щоправда, будучи главою партії, неодноразово потрапляв у гучні скандали, зв'язані з підкупами, хабарями, фальсифікуванням документів. Але, як можна судити, у Франца Йозефа — теж стійкий імунітет: комп'ютери до нього претензій не пред'являють.

Щастить же людям!

О. ДАЧЕНКО.

ТОРЖЕСТВО СПРАВЕДЛИВОСТІ

— Хелло, Роберте!

— Гуд дей, Бобе!

— Ну й добряче хапонув ти, старий друзяко!

— Та не дуже, — із сумнівом мовив Роберт Сенджер, поважний чиновник військово-промислової компанії «Рейтеон» у Лос-Анджелесі.

— Як то не дуже?! — здивувався Боб. — Говорили ж про хабарі на двісті тридцять сім тисяч!

— Але я цілився щонайменше на мільйон! — журливо похнюпився м-р Сенджер. — А мене схопили за руку та й потягли до суду...

— От лихо! — захвилювався Боб. — З ким же я тепер у нашому клубі в гольф гратиму?

— Само собою — зі мною...

— Як так? — аж підстрибнув Боб. — Тебе ж тягнуть на лаву підсудних!

— А я вже на ній посидів...

— І що?

— Та не помилували: засудили аж на п'ять тисяч годин примусової праці. Виходить, за кожні взяті сорок сім доларів двадцять центів мушу безкоштовно відпрацювати годину на користь громади...

— Невже сміттярем? — жахнувся Боб.

— Ну, це будь-якому злодюжці під силу, — зверхньо кинув містер Сенджер. — А мене засудили до такої суспільно-корисної праці, з якою далеко не кожен упорається...

— А, чорт! Яке ж лихо для тебе вигадали?

— Прирекли безплатно потрудитися тренером у нашому ж гольф-клубі...

— О! — враз споважнів Боб. — Я завжди казав, що ми живемо у найсправедливішому суспільстві!

Я. ЮРАСЬ.

СКУЛЬПТУРНИЙ ПОРТРЕТ ГЕНЕРАЛА

Мал. В. СОЛОНЬКА

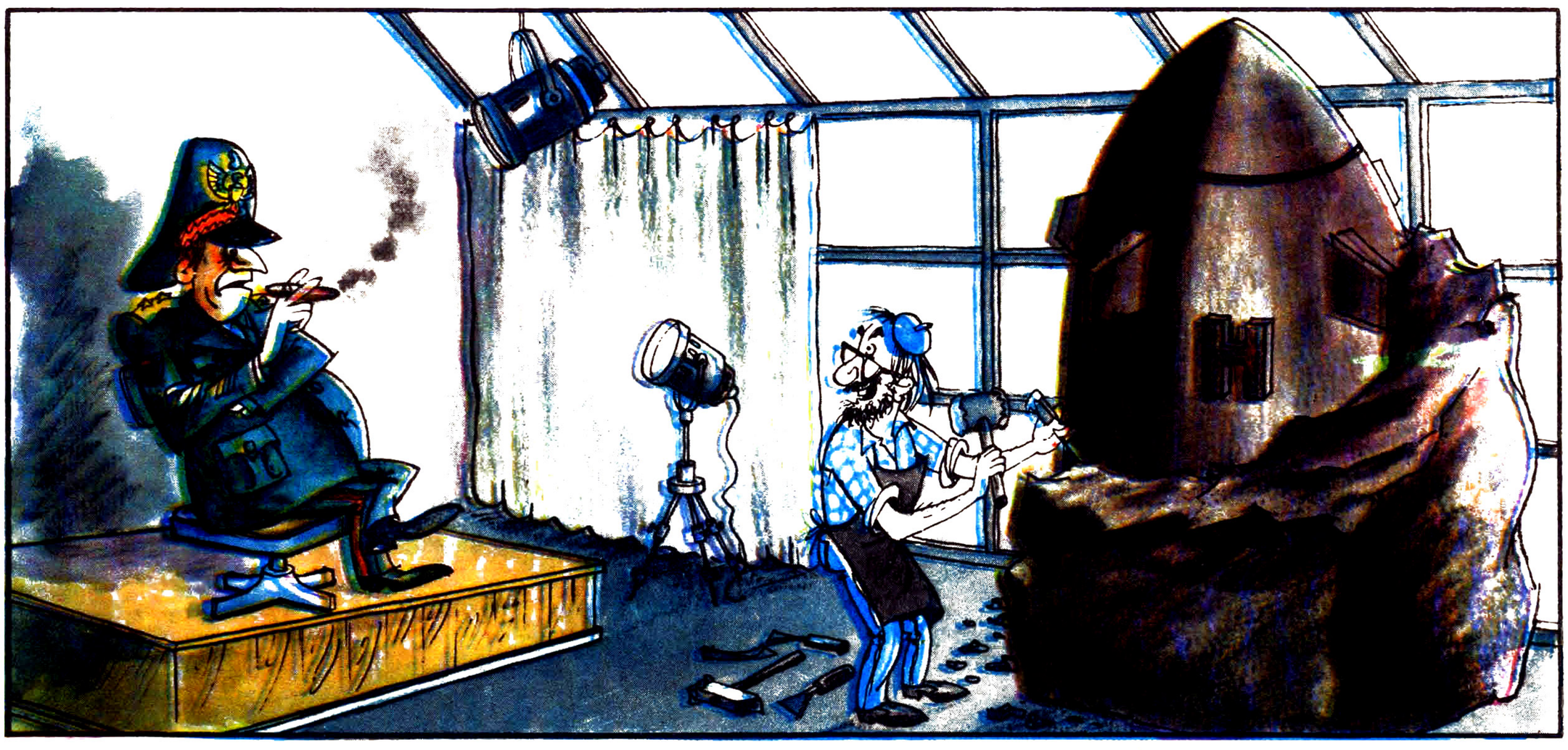

— Я працюю у реалістичній манері, генерале!

Мал. А. БОРДУНІСА

Без слів.

Страшне перо не в гусака...

«ОБЪЯВЛЕНИЕ

18 мая состоится выставка служебных собак.

Приглашаются собаки всех пород.»

Надіслала Г. ГАНКОВА.

«Трудящі райцентру! Заготовимо на кожного жителя по одній тонні зеленої маси».

(З об'яви).

Надіслав М. КОРОЛЬ.

«Незважаючи на те, що в господарствах проведено певну роботу по боротьбі з пияцтвом, є позитивні результати».

«Ми високими темпами втрачаємо віддачу мінеральних добрив»...

«В районі є багато пенсіонерів, яких можна було б використати для збільшення випуску потрібних людині товарів».

«Неодноразово піддавалися критиці керівники за створення нормальних житлових і культурно-побутових умов, особливо для молоді, яка проживає в гуртожитках».

«В господарствах допущено ряд випадків фінансової дисципліни».

(З протоколів).

Надіслав Г. АНДРУСИК.

Дружне Перче!

Є люди, які не люблять повертати боргів. Така вже у них вдача. Щодо організацій та установ, то у стосунках між ними подібного не повинно бути, оскільки фінансові взаємовідносини регламентуються не вдачею, а чіткими інструкціями. На жаль, трапляється й по-іншому.

Наш радгосп, наприклад, переказав у 1985 році тодішньому новопразькому відділенню «Сільгосптехніки» (Кіровоградщина) 3463 карбованців за пристосування для обробітку посівів. Майже тисячу карбованців з нас узяли зайвих, проте повертати не поспішали. Лише після нагадування головний бухгалтер М. І. Коновал відповів, що, мовляв, вказана сума зарахована Миколаївській обласній базі «Сільгосптехніки», яка і має повернути її радгоспові.

Спокійнісінько, як бачиш, відповів головбух, навіть не вибачився.

Звернулися ми до керівників обласної бази: так і так, просимо переказати таку-то суму на наш рахунок.

Та, видно, і вони керуються не інструкціями, а вдачею. Бо досі ми ані відповіді, ані грошей не одержали.

А. ШЕПЕЛЕНКО.
головний бухгалтер
радгоспу «Первомайський»
Миколаївської області.

Був час, коли у нашому селі Берестівці Липовецького району любили співати про те, що «в кінці греблі шумлять верби». Мабуть, тому любили саме цю пісню, що співали ніби про наш сільський ставок. Але три роки тому весняна повінь розмила греблю і на місці ставка залишилося болото. Скільки не просили ми керівників колгоспу подбати про ремонт греблі — усе марно.

Словом, Перче, тепер у нас ніхто тієї пісні не співає. Щоправда, споглядання очеретяних заростей навіває іншу відому пісню, але, знаєш, про гребельку охочіше співалося б.

Б. БАРАНСЬКИХ.

Вінницька область.

Як ти вважаєш: це нормально, коли змушують за ніщо гроші платити, та ще й пеню нараховують? Ненормально? І ми, мешканці вулиці Жданова, так вважаємо. А от начальник Маловисківського райвузла зв'язку В. С. Загорюк дотримується протилежної думки. Тому очолювані ним зв'язківці вперто вимагають оплати за користування радіоточками, які вже понад три роки не працюють.

Щоправда, на обіцянки полагодити їх Віктор Степанович не скупиться. Та вони, як видно, нічого не варті.

В. ГУБЕНКО.

Кіровоградська область.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

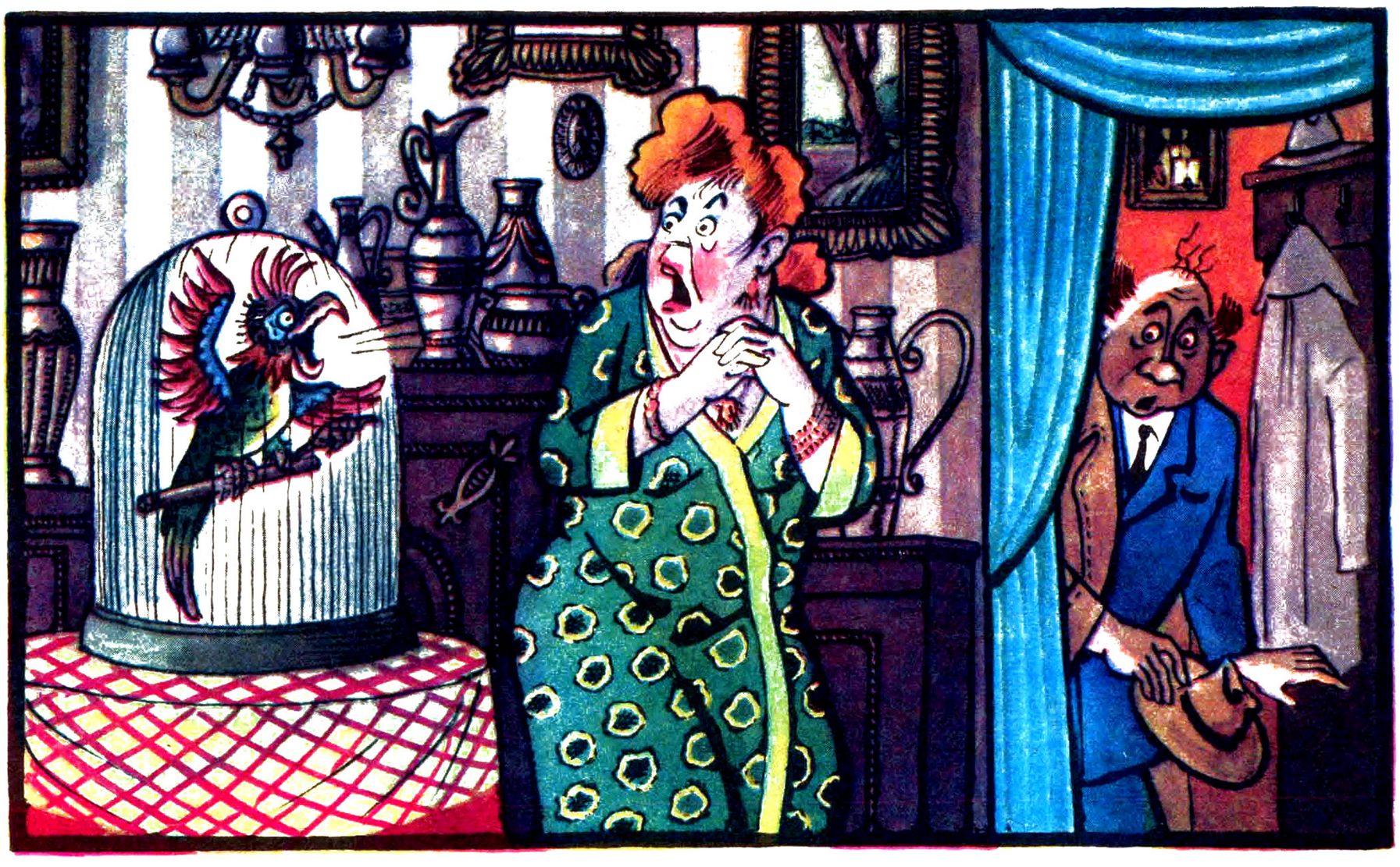

— Якщо ти не зробиш мені золотої клітки, скажу, що твій чоловік — хабар-р-ник...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Приймальниць молока колгоспу імені Гагаріна (Козелецький район) О. І. Крупко та В. А. Нестеренко гнітила думка, що їх недооцінюють. Порадившись між собою, вони вирішили самотужки відновити справедливість. Кожна — у міру своїх можливостей. Крупко почала виписувати фіктивні накладні на нібито закуплене в односельців молоко і завдяки цьому поклала до кишені понад 2 тисячі карбованців. А Нестеренко стала маніпулювати зарплатою доярок, істотно поповнюючи свій сімейний бюджет. Про все це розповідалося в листі, якого колгоспники надіслали до редакції.

На прохання Перця Чернігівський обласний комітет народного контролю перевірив цього листа. Голова комітету П. М. Ковтун повідомив, що Нестеренко виключено з членів партії, її та Крупко з посад звільнено.

Мал. М. КАПУСТИ

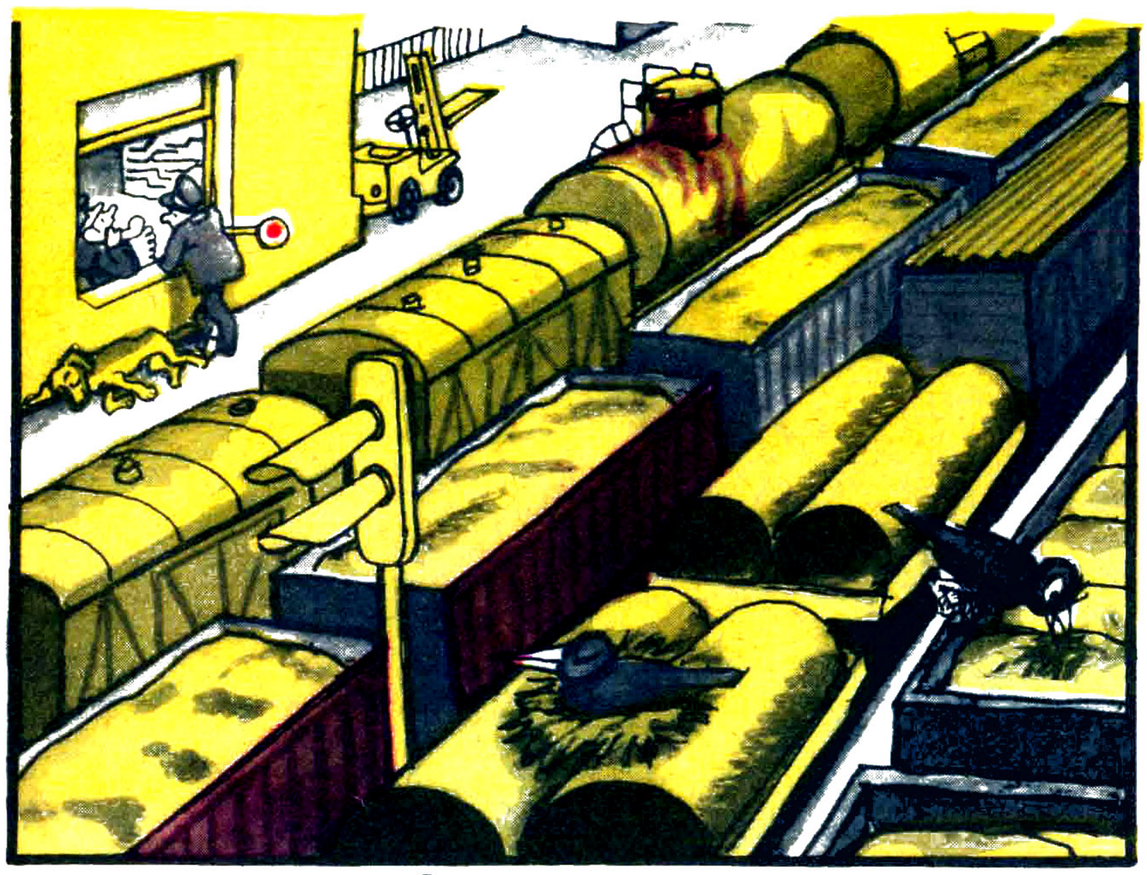

Вагони стоять...

А розвантаження йде.

СЛОВО ПАМ'ЯТІ ПРО ДРУГА

За гарну звичку при звертанні до всіх додавати слово »шановний» ми по-дружньому так його і звали в своєму колективі. А він охоче взяв собі такий журналістський перчанський псевдонім, і час од часу в журналі почали з'являтися матеріали — замітки, прозові та віршовані фейлетони — за підписом: Ів. Шановний. А перед тим був ще ж І. Джеря.

Кажемо це для того, аби читачі знали, що на сторінках «Перця» (та й інших періодичних видань) вони зустрічалися з Іваном Олексійовичем Немировичем значно частіше, ніж могли думати.

Автором «Перця» він був добрих три десятки літ, а 12 років трудився у журналі як штатний працівник, ведучи відділ літератури і мистецтва.

Як комуніст, як різнобічно обдарований письменник, як журналіст він чесно служив рідному народові.

Був людиною на диво енергійною і працьовитою. Повертався із чергової журналістської поїздки, здавав фейлетон, справлявся з поточними редакційними клопотами, що накопичувались у відділі за час його відсутності, і знову відправлявся у відрядження. Років кілька тому виїжджати стало йому важче: серце не дозволяло — раптова недуга звалилася. Але й вона не змогла зламати його трудолюбної вдачі. Лише кілька місяців тому він сказав своїм рідним: «Доведеться іти з роботи: незручно мені перед друзями — уже не можу працювати з повною віддачею». Про це ми дізналися тільки після того, як він пішов із життя. І пішов Іван Олексійович із нього, ледве ступивши за поріг свого 58-ліття. Пішов, не доробивши того, що планував і що зміг би зробити.

Читачам — і дорослим, і юним, і малим — він залишив на добрий вжиток кілька десятків своїх книг поезії та прози. І список цей ще й поповниться: в «Бібліотеці Перця» ось-ось має з'явитися його нова збірка. В наших серцях він залишив про себе добру й світлу пам'ять, яка і з часом не переміниться, не потьмяніє.

ОДНОПЕРЧАНИ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ По те, що дехто з жителів села Комсомольське (Миколаївщина), порушуючи законодавство, продовжує гнати самогон, повідомлялося у листі до редакції. Перець попросив Жовтневий районний комітет народного контролю (м. Миколаїв) зацікавитись цим сигналом.

Як повідомив голова комітету А. А. Матвієнко, при перевірці листа факти підтвердились. За самогоноваріння чотирьох жителів села притягнуто до судової відповідальності. Рішенням суду на кожного з них накладено штрафи у розмірі 100—250 крб.

◆ У листі жителів хутора Карачун (Березнівський район) йшлося про те, що у них часто мовчать радіоточки.

Головний інженер Ровенського обласного виробничо-технічного управління зв'язку М. А. Рожко повідомив редакції, що радіоточки справді працювали з перебоями. Після закінчення ремонту лінії радіо в усіх жителів хутора працює стабільно.

◆ Учні Васильківської (Київщина) середньої школи № 1 старанно збирали металобрухт. І назбирали чимало. Та зібраний брухт тривалий час лежить біля школи. Лист про це надійшов до Перця.

Голова Васильківського міського комітету народного контролю А. Н. Ванюков сповістив редакції про вжиті заходи. Металобрухт відправлено за призначенням.

◆ Дуже нерегулярно до села Чуднівці (Лубенський район) ходив автобус. Набридло це жителям села, і поскаржились вони Перцеві.

Заступник начальника Полтавського обласного управління автотранспорту Л. А. Мартинов повідомив, що нині відкрито новий автобусний маршрут «Лубни — Чуднівці».

◆ Жителі райцентру Баранівка (Житомирська обл.) ніяк не могли зрозуміти, чому їхня лазня не працює. Вирішили звернутися до редакції. А Перець попросив Баранівський райвиконком внести ясність у це питання.

Заступник голови райвиконкому В. Т. Демидюк повідомив редакції, що в лазні проведено капітальний ремонт: встановлено нові котли, замінено систему водопроводу, відремонтовано та обладнано всі приміщення. Тепер лазня регулярно працює.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...нинішній голова сільради села Гуменники Коростишівського району Житомирської області В. І. Кукса удостоївся великої честі. Адже земляки пообіцяли Володимиру Івановичу назвати його іменем одну з вулиць рідного села. Правда, лише після того, як той нарешті зважиться дати назви всім вулицям села і відповідно пронумерувати будинки. Оскільки знайти у Гуменниках, хто де живе, практично неможливо.

...ось уже двадцять років підряд мешканці будинку № 30 по вулиці Леніна, що у місті Кременчуку Полтавської області, займають перше місце у боротьбі за економію гарячої води. З нагоди цього управління капітального будівництва влаштувало на честь переможців прийом. Після якого, як і двадцять років тому, черговий лист на відсутність гарячої води у згаданому будинку було надійно покладено під сукно.

Теми малюнків цього номера придумали: Є. Милутка, М. Капуста, В. Косминін, Р. Друкман, Л. Телятников, В. Чмирьов, М. Вайсборд, С. Веткін, В. Петренко.

Головний редактор О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Журнал «Перец» № 15 (1225)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 02.07.86. Підписано до друку 22.07.86. БФ 10194. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2335800 прим. Зам. 03397.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © **Журнал «Перець» 1986 р.** Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.**
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.** Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

ЦРУ безпардонно втручається у внутрішні справи незалежних країн.

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393

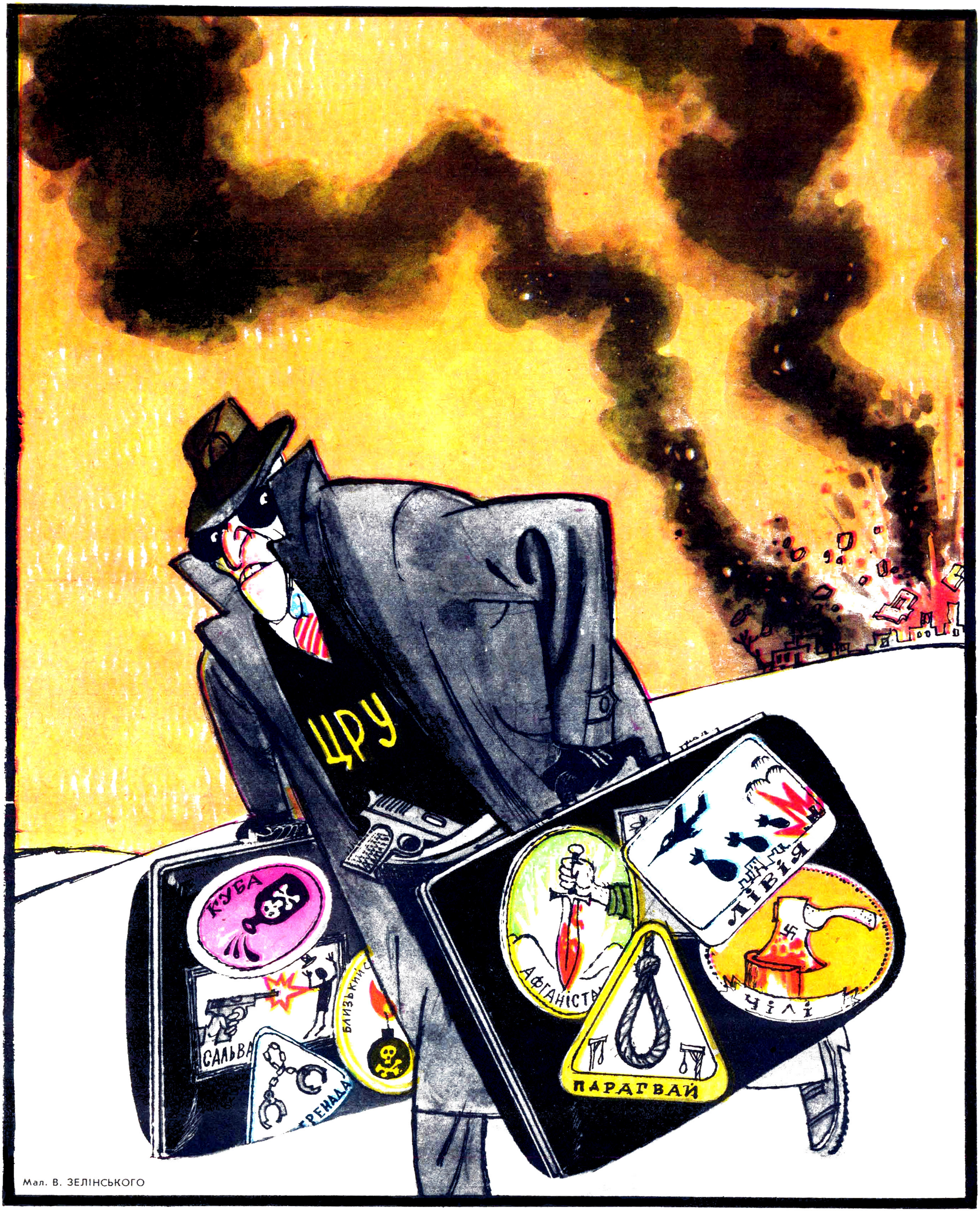

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Кривавий комівояжер.